TERÖR SEVGIYLE YOK EDILIR

HARUN YAHYA

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK
1. Baskı: Mayıs 2002
2. Baskı: Haziran 2006
3. Baskı: Haziran 2008

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın

hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu

kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

İki bin bir yılının Eylül ayında Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine düzenlenen ve binlerce insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan saldırıların ardından tüm dünya 'terörizm' kavramını yeniden tartışmaya başladı. Çünkü bu saldırı, hiç beklenmedik bir zamanda, dünyanın tek süper gücü olarak kabul edilen çok güçlü bir ülkeye karşı ve hiç tahmin edilmeyen bir şekilde gerçekleşti. Saldırıyı takip eden günlerde, başta Amerika olmak üzere tüm dünyada büyük bir korku ve panik havası yaşandı. Ancak bu şok kısa sürede atlatıldı ve herkes "terörizmle nasıl mücadele etmeliyiz?" sorusunun cevabını aramaya başladı. Bunun sadece Amerika'ya yönelik bir tehdit olmadığı, her ülkenin aynı durumla karşı karşıya kalabileceği anlaşılmıştı. Artık hiçbir ülke "nasıl olsa bu saldırı bana karşı değildi!" diye düşünüp, terörizmle yapılan mücadeleden uzak duramazdı. İnsanlar gece yataklarında uyurken, evlerinde televizyon izlerken, sokakta yürürken, bir parkta çocuklarıyla dinlenirken ya da işyerlerinde çalışırken terörizmin karanlık yüzüyle karşılaşabileceklerinin farkına vardılar. Anladılar ki, teröristlerin amacı, toplum hayatını felç etmek, insanları sokağa çıkamaz, toplu

taşıma araçlarına binemez, alışveriş yapamaz hale getirmek, kısaca bir korku toplumu oluşturmaktır.

Amerika saldırının şokunu atlatır atlatmaz, pek çok ülkenin desteğiyle güçlü bir koalisyon oluşturdu ve terörizme karşı dünya çapında bir mücadele başlattı. Ancak yapılan mücadelenin askeri alanda kısıtlı kalmasının yeterli olmayacağı daha en başından biliniyor ve pek çok yetkili tarafından dile getiriliyordu. Peki terörizmle nasıl mücadele etmek gerekiyordu? Bu sorunun cevabını bulmak için, terörün kaynaklarını teşhis etmek gerekir. Bunun içinse, terörizmin tarihte ilk kez büyük bir güç haline geldiği 20. yüzyılı ele almak zorunludur.

20. yüzyıl şiddetin ve terörün yüzyılı oldu. Büyük savaşlar, bölgesel çatışmalar ve çeşitli terör olayları bu yüzyıla damgasını vurdu. Özellikle de 20. yüzyılın sonlarında şiddet araçlarının gelişimi, terörizmin çok daha geniş alanlarda etkili olmasını sağladı. Artık teröristler tek bir düğmeye basarak, yüzlerce masum kişiyi bir anda öldürebiliyor, ileri-teknoloji terörizmiyle ülkelerin ekonomisine milyonlarca dolarlık zarar verebiliyor, hiç ortaya çıkmadan perde arkasından dünya siyasetine yön verebiliyorlar. Dünyanın en büyük teknolojik gücü sayılan Amerika Birleşik Devletleri'nin Pentagon ve Dünya Ticaret Merkezi gibi iki hayati merkezine yapılan saldırı, terörizm karşısında hiçbir ülkenin 'ulaşılamaz' ve 'saldırılamaz' olmadığını da tüm açıklığıyla ortaya koydu. Bunun yanı sıra nükleer, biyolojik ya da kimyasal saldırı tehditleri de -eğer gereken önlemler alınmazsa- 21. yüzyılda terörizmin çok daha büyük bir güç haline gelebileceğini ve bir saldırıyla on binlerce insanı ortadan kaldırabileceğini göstermektedir.

Terörün Doğru Tanımı

Terörizmin dünya gündeminin ilk sırasına yerleştiği günümüzde, 'terör', 'terörist' ve 'terörizm' tanımı da çok büyük bir önem kazandı. Her ülke kendi ulusal çıkarları doğrultusunda terörizmi tanımlıyor, bir terörist profili çiziyor ve terör örgütü listesi oluşturuyor. Bazı ülkeler için "terörist örgüt" olarak görülen gruplar, diğerleri için özgürlük savaşçısı, bazıları için "terörist ülke" olarak görülen ülkeler, bir diğeri için "sadık müttefik" olabiliyor. O halde terör nasıl tanımlanmalı, kimin terörist olduğuna nasıl karar verilmelidir?

Bu karar için kullanılacak kriterler açıktır:

1) Sivil insanların hedef alınması: Ülkesi işgal edilmiş bir ulusun işgal ordusuna karşı direnmesi elbette meşru bir haktır. Ama eğer bu direniş sivil insanlara yönelik şiddet eylemlerini de içermeye başlarsa, bu hak ortadan kalkar ve terörizm başlamış olur. Bu kitapta göreceğimiz gibi, bu tanım İslam'ın savaş hakkındaki kurallarına da tamamen uygundur. Hz. Muhammed (sav), Müslümanlara savaş açanlara karşı savaşmayı emretmiş, ancak sivillerin kesinlikle hedef alınmaması, aksine güvenliklerine özen gösterilmesi talimatını vermiştir.

2) Barışın bozulması: Askeri veya resmi hedeflere yönelik saldırılar da terör kapsamına alınabilir. Eğer ortada ilan edilmiş bir savaş hali yoksa, aralarında barış bulunan iki ülkenin (veya toplumun) barış halini bozmak için askeri bir hedefe de olsa saldırı düzenlemesi terörizmdir.

Barışı bozan ya da savaş hali dahi olsa sivilleri hedef alan her saldırı terörizmdir. Bu tür bir saldırının savunulması, haklı görülmesi, onaylanması düşünülemez.

Bu nedenle de terörizmle yapılacak mücadele çok kapsamlı, her aşaması dikkatle düşünülmüş ve bu büyük bataklığı tamamen yok etmeye yönelik olmalıdır. Bunun için de önce terörün her türlüsünün, kime karşı ve ne şekilde olursa olsun lanetlenmesi, her ülkenin ve her ferdin terörle kendi arasına çok büyük bir mesafe koyması gerekmektedir. Terör, kim tarafından ve ne şekilde uygulanırsa uygulansın, her yerde terördür. Samimiyetle teröre karşı olan kişi, Dünya Ticaret Merkezi'nde binlerce masum insanın insafsızca öldürülmesine, Japonya'da ya da İspanya'da meydana gelen terörist saldırılarda hayatını kaybeden masum insanlara, Doğu Türkistan'da, Endonezya'da masum sivillerin hayatlarını yitirmelerine, Ruanda'da yarım milyondan fazla Hutu'nun katledilmesine, İsrail'de ve Filistin'de insafsızca katledilen savunmasız insanlara ya da dünyanın herhangi bir bölgesinde terörist saldırılar nedeniyle hayatını yitiren insanlara aynı şekilde sahip çıkar. Terörün her türlüsünü, hangi nedenle ve hangi hedefe yönelik olursa olsun, en şiddetli şekilde kınar. Böylece teröristler hiçbir ülkenin sınırları içinde var olamayacak, hiçbir ülkeden destek alamayacak ve yaşam sahalarını tam anlamıyla yitireceklerdir.

Terörün İdeolojik Dayanağı

Terörizmle yapılacak mücadelenin kesin sonuca ulaşabilmesi için hedefin doğru tespit edilebilmesi, yöntemlerin de buna göre belirlenmesi gerekir. Bu nedenle bu kitapta bir yandan terörün neden olduğu felaketler üzerinde dururken bir yandan da terörün asıl çıkış noktasını vurguladık. Terörün çıkış noktası, şiddeti, çatışmayı ve anarşiyi tek yol olarak sunan ideoloji ve akımlardır. Bir terörist, masum insanları katleder, kamu huzurunu ve düzenini bozarken kendisine empoze edilen fikirlerin ve görüşlerin etkisi altında, sözde makul bir mücadele içinde olduğunu düşünür. Ne zaman ki bu kişi, kendisini şiddete iten ideolojilerin yanlışlığını ve mantıksızlığını anlar, bu ideolojilerden yola çıkarak bir yere varamayacağını kavrarsa, işte ancak o zaman terörden vazgeçer. Aksi takdirde –teröre kaynak olan ideolojilerin yanlışlıkları ve çelişkileri ifşa edilmedikçe, bu ideolojiler yıkılmadıkça-, terörizme karşı alınan tedbirler hep kısa süreli olacak, bir süre sonra terör, başka yerlerde, başka koşullarda, bambaşka bir yüzle yine insanlığın karşısına çıkacaktır.

İşte bu nedenle terörizmin sona ermesi ancak terörün fikri alt yapısının tamamen ortadan kaldırılması ile mümkündür. Kitabın ilerleyen bölümlerinde terörün fikri

dayanağının Darwinizm ve Darwinizm'den hayat bulan materyalist akımlar olduğunu göreceksiniz. Materyalizmin Darwinizm ile birlikte insanlara verdiği, 'yaşam bir mücadele alanıdır', 'yalnızca güçlü olanlar ayakta kalabilirler ve zayıf olanlar elimine olmaya mahkumdur', 'insan ve tüm kainat kör tesadüflerin eseridir, dolayısıyla kimse yaptıklarından dolayı kimseye karşı sorumlu değildir' gibi telkinler, insanları adeta hayvanca bir yaşama sürüklemektedir. Bu durumun doğal bir neticesi olarak da acımasızlık, saldırganlık ve şiddet olağan karşılanır hale gelmektedir.

Teröre başvuran, hedefine ancak şiddet yolu ile ulaşabileceğini savunan kişi, hangi dine, hangi ırka, hangi gruba mensup olursa olsun aslında materyalist düşüncenin ve Darwinizm'in etkisi altında kalarak bu eylemi gerçekleştirmektedir. Buna zaman zaman din adına ortaya çıktıkları iddiasında bulunan terörist gruplar da dahildir. Çünkü gerçek din ahlakını yaşayan kimsenin şiddeti çözüm yolu olarak benimsemesi, insanları öldürerek ve katlederek amacına ulaşmaya çalışması kesinlikle mümkün değildir. Dolayısıyla bu tarz kişiler uygulamaları ile din ahlakının tam tersi bir yaşam sürmektedirler ve eylemlerini materyalist ideolojilerin etkisi ile gerçekleştirmektedirler.

"İslam Terörü Lanetler" isimli kitabımızda İslam dininin -kime karşı yapılırsa yapılsın- terörün her türlüsünü şiddetle lanetlediğini belirtmiş ve İslam ahlakının insanları barışa, hoşgörüye ve uzlaşıya davet ettiğini, Kuran ayetleri ışığında anlatmıştık. Terörizmi sadece kendi tarafına yapıldığı takdirde kınamanın bir samimiyetsizlik olduğunu, böyle bir yaklaşımın terörle mücadeleyi zayıflatacağını, İslam ahlakına sahip olan bir kişinin terörün her türlüsüyle mücadele etmesi gerektiğini vurgulamıştık. Bu fikri mücadelenin temelini ise din ahlakının insanlara anlatılması oluşturmaktadır.

Günümüzde politikacılar, siyaset uzmanları ve çeşitli akademisyenler de terörizm bataklığının sadece askeri güç kullanılarak kurutulmasının mümkün olmadığı konusunda hemfikirdirler. Biz de bu kitabımızda terörü ortadan kaldırmanın ancak sevgi, hoşgörü ve barış ile mümkün olabileceğinin üzerinde duracağız. Allah'ın elçileri vasıtasıyla gönderdiği hak dinler bizlere bu konuda gerçek birer yol göstericidirler. Bu nedenle de kitapta Kuran'dan ve tahrif edilmiş olmakla birlikte İncil'den ve Eski Ahit'ten örnekler vererek terörün tüm İlahi dinlerce yasaklanan, lanetlenen bir zorbalık olduğunu ortaya koyacağız. Ayrıca terör ile tek mücadele yönteminin din ahlakının insanlara kazandırdığı sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, ince düşünce, affedicilik, hoşgörü ve adalet anlayışı olduğunu tarihten örneklerle gözler önüne serecek ve **"Allah barış yurduna çağırır**..." **(Yunus Suresi, 25)** ayeti gereği, insanları barış ve sevgi dolu bir dünya oluşturma konusunda gayret göstermeye davet edeceğiz.

TERÖRÜN KANLI BİLANÇOSU

Terörizm 21. yüzyılda dünyamızı tehdit eden en büyük tehlikelerden biridir. Çünkü terörizm, öngörülen siyasi hedefe şiddet eylemleri aracılığı ile ulaşmayı tek yol olarak görmektedir. Bir teröriste göre, siyasi anlaşmazlıklar, etnik ve kültürel farklılıklar nedeni ile yaşanan sorunlar yalnızca şiddet yoluyla çözülür. Her grup kendi talebini ancak zorbalıkla ve baskı ile elde edebilir. (Burada, sorun, talep ya da aksaklıkların ne olduğu, teröristin hayata bakış açısına göre değişir.)

Terörist, hedefine ulaşmanın ancak mevcut toplum düzeninin bozulması ve günlük hayata kargaşa, korku ve tedirginliğin hakim olması ile mümkün olabileceğine inanır. Bazı teröristlerin amacı, şiddet yoluyla taleplerini kabul ettirmek veya şiddet eylemlerinin meydana getirdiği kaos ortamından yararlanarak örgütlerinin propagandasını yapmaktır. İstikrarın ortadan kalktığı, toplumda korku ve tedirginliğin oluştuğu bir ortamda, teröre başvuran gruplar hedeflerine çok kolay ulaşabileceklerini sanırlar. Bu yolla kendilerince 'hak ve adalet' sağlamayı iddia ederler. Oysa hakkın ve adaletin terör eylemleri ile tesis edileceğini sanmak, sorunların şiddete başvurarak çözüleceğini düşünmek çok büyük bir yanılgıdır. Allah'ın **"... yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar..." (Rad Suresi, 25)** olarak tarif ettiği bu kişilerin bugüne kadar elde ettikleri tek netice, hem kendi yandaşlarının hem de masum insanların kayıplarını artırmak olmuştur. Dünyada her yıl binlerce insan terörist saldırılar nedeniyle hayatını yitirmekte, yaralanmakta, ekonomik kayba uğramakta, korku ve tedirginlik içinde hayatını devam ettirmektedir. Terörizmin bilançosu çok ürkütücüdür. Bu nedenle de tüm insanlığı tehdit eden terörizm tehlikesiyle mücadele etmek, aciliyetli ve gereklidir.

Terörizm Yanı Başınızda!

Dünya üzerinde yaklaşık 500 terörist grup olduğu tahmin edilmektedir. Bu terörist gruplar arasında uyuşturucu, silah ve fuhuş trafiğini kontrol eden uluslararası suç şebekeleri, yeraltı örgütleri, marjinal oluşumlar, sapkın tarikatlar ve sözde din adına eylemlerde bulunan çeşitli radikal gruplar bulunmaktadır. Birçok terörist örgüt kendi ülkesi sınırları içinde faaliyet gösterirken, bir kısım örgütler, düşman olarak nitelendirdikleri ülkeleri ya da ses getireceğini düşündükleri çeşitli merkez noktaları ve kişileri hedef olarak seçmektedirler.

Terörizm eski çağlardan beri vardır. Ancak bu tehdit asıl olarak 20. yüzyılda yükselmiştir. Bu yüzyılda terörizm ve teröristler büyük bir patlama yaptılar. Kitlesel tahrip gücü yüksek silahların ortaya çıkması ve teknolojide -özellikle de bilgi teknolojisinde- yaşanan hızlı gelişim terör eylemlerinin şeklini değiştirdi, yıkıcılığını artırdı.

60'lı yıllarda atom bombası ya da farklı bir nükleer silahın herhangi bir terörist grubun eline geçmesiyle nelerin olabileceği ciddi olarak düşünülüyordu. Nükleer, biyolojik ya da kimyasal bir saldırı on binlerce, hatta yüz binlerce insanın hayatını kaybetmesiyle sonuçlanabilir, ülkeleri ortadan kaldırabilirdi. Ancak böyle bir saldırı gerçekleşmedi. 1990'lı yıllara gelindiğinde ise beklenen tarzda bir saldırının gerçekleşme ihtimali arttı. Özellikle de SSCB'nin yıkılması ve sahip olduğu nükleer silahlar üzerindeki denetimin zayıflaması, bu kaygıları artırdı. İnternetin gelişimi ve yaygınlaşması sonucunda her türlü bilgiye ulaşımın kolaylaşması bu kaygının daha da artmasına neden oldu.[1] Bu korkuyu konu alan yüzlerce film çevrildi, kitaplar yazıldı, araştırmalar yapıldı, raporlar hazırlandı. Artık terörist eylemler bombalama, gasp, uçak kaçırma, rehin alma gibi alışılmış eylemlerin ötesine geçebilir, teröristler geniş kitlelere yönelik saldırılar gerçekleştirebilirlerdi. Üstelik bu eylem, doğrudan bir insanın müdahalesi olmadan, uzaktan kumanda ile ya da bir bilgisayar yardımıyla olabilirdi.

Yakın zamanlarda biyolojik silah kullanılarak gerçekleştirilen bazı terörist eylemler biyoterörizm tehlikesinin boyutlarını da ortaya koydu. Günümüzde teröristler, basit bir laboratuvarda ve deneyimli bir kimyagerin yardımıyla binlerce insanı tehdit edebilecek bir biyolojik silah yapabilmektedirler. Bunun ilk örneklerinden biri, 1984 yılında ABD'nin Oregon eyaletindeki bir kasabada restoranlarda yemek yiyen 750 kişinin zehirlenmesi oldu. Bu olaydan, o bölgede faaliyet gösteren ve Oregon yerlileriyle çatışma içinde bulunan bir terörist örgütün sorumlu olduğu ortaya çıkarıldı. Örgüt üyeleri çiftliklerinde yetiştirdikleri salmonella bakterilerini, bölgedeki dört restoranın salata barlarına yaymışlardı.[2] 1995 yılında Tokyo metrosuna "sarin" adı verilen kimyasal silahla düzenlenen saldırıysa, terörizmin halkı ne kadar yakından tehdit eden bir tehlike olduğunu gözler önüne serdi. Aum Shinrikyo (Üstün Gerçek) adlı sapkın bir tarikatın düzenlediği bu terörist saldırıda 12 kişi öldü, 5500 kişi de yaralandı. Daha sonra yapılan araştırmalar bu tarikatın kendi laboratuvarlarında biyolojik silahlar üzerinde çalıştığını ortaya koydu.[3]

Biyolojik ve kimyasal silahların yanı sıra bilgi teknolojisinin de 21. yüzyılda terörist saldırılarda önemli bir rol oynayabileceği öngörülmektedir. Avrupa'dan Amerika'ya, Asya'dan Afrika'ya kadar dünyanın dört bir yanında terörist bombalamalar, kundaklamalar, uçak kaçırmalar, rehin almalar da büyük bir hızla devam etmektedir. Örneğin İspanya'nın Bask Bölgesi'nin bağımsızlığı için mücadele ettiklerini iddia eden ETA (Euskadi Ta Askatasuna) teröristleri, 1962 yılından bu yana İspanya'da çok büyük terör eylemlerine imza atmış, 800'den fazla insanın ölümüne neden olmuştur.[4] Kuzey İrlanda'nın bağımsızlığını amaçlayan IRA da periyodik olarak gerçekleştirdiği bombalama eylemleriyle yıllardır dünya gündeminde ön sıralarda yer almaktadır. İngiltere'nin Kuzey İrlanda'dan çekilmesini, İrlanda Cumhuriyeti Hükümeti'ni devirip, sosyalist bir cumhuriyet kurmayı hedefleyen IRA, çeşitli kaçakçılık, soygun ve haraç olaylarına da karışmaktadır. Genelde Kuzey İrlanda ve başta Londra olmak üzere İngiltere içinde eylemlerde bulunan IRA, Almanya gibi Avrupa ülkelerinde de çeşitli

bombalama olaylarına karışmıştır. IRA'nın 1969 yılından bu yana gerçekleştirdiği terörist saldırılarda, her iki taraftan 3200'ün üzerinde insan hayatını yitirmiştir.[5] İngiltere'nin çeşitli bölgelerinde arabalara, havalimanlarına, metro istasyonlarına ve sivillere yönelik IRA tarafından gerçekleştirilen bombalı saldırılar milyonlarca dolarlık zarara neden olmuştur. 15 Haziran 1996 tarihinde İngiltere'nin Manchester şehrinde, bir Avrupa Futbol Şampiyonası karşılaşması sırasında IRA'nın bir arabaya yerleştirdiği bombanın alışveriş merkezinde patlaması sonucu 200 kişi yaralanmıştır.

Günümüzde hiçbir ülke terör saldırılarından yana güvende değildir ve yukarıda saydığımız birkaç örnek terörizmin insan hayatına ne kadar girdiğini açıklıkla ortaya koymaktadır. Terörizm artık yalnızca belli ülkelerin sorunu olmaktan çıkmış, tüm insanlığın sorunu haline gelmiştir. Terörün ne zaman, nerede, kimi hedef alacağı belli değildir. Bu nedenle de artık hiç kimse terörizmle mücadeleyi belli ülkelerin ya da belli örgütlerin görevi olarak göremez. Terörizm tüm dünyamızı tehdit etmektedir ve bu sorun ancak insanları, barışı, dostluğu, kardeşliği seven iyi niyetli insanların elele verip, birbirine destek olması ile çözülecektir.

Terörizmin Karanlık Yüzü

Bugün ABD'den Angola, Uganda, Nijerya gibi Afrika ülkelerine, İngiltere, İspanya, Fransa gibi Avrupa ülkelerinden Sri Lanka, Tayland, Japonya gibi Asya ülkelerine, Ortadoğu ülkelerinden Latin Amerika'ya kadar birçok ülkede terör binlerce insanın canını yakmakta ve çok büyük maddi kayıplara neden olmaktadır. İnsanlar terörizmle, evlerinde otururken, bir sinemada film izlerken, bir alışveriş merkezinde dolaşırken, otobüste yolculuk ederken ya da işyerlerinde çalışırken hiç beklemedikleri bir anda karşılaşmaktadırlar. Terörizmin evlerine kadar girmiş olması, doğal olarak insanlarda büyük bir tedirginlik, korku ve endişeli bir bekleyiş oluşturmaktadır. İnsanlar kalabalık ortamlara girmekten, toplu taşıma araçlarını kullanmaktan çekinmekte, günlük hayatlarını yaşayamaz hale gelmektedirler. İşte bu, terörizmin hedeflediği toplum modelidir: Korku ve tedirginlik içindeki kitleler.

Dünya üzerinde gerçekleşen terörist saldırıların ürkütücü tablosu ise bu tedirginliği doğrular boyuttadır. 1996'daki 296 olayla kıyaslandığında, 1997 boyunca toplam 304 uluslararası terörist olay kaydedilmiştir. 1997'de 221 kişi öldürülmüş ve 693 kişi de saldırılarda yaralanmıştır. 1996'da 314 kişi öldürülmüş ve 2.912 kişi de yaralanmıştır. 1997'de bütün dünyada gerçekleştirilen 439 saldırıdan 398'i işyerlerine ya da resmi olmayan tesislere karşı düzenlenmiştir ve 139 sivil, terörist saldırılarda hayatını kaybetmiştir. Bu kişilerin 39'u ise memurlar ya da askeri personeldir.[6]

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın sunduğu bilgilere göre, 2000 yılında 1999'a kıyasla terörist eylemlerin sayısında %8'lik artış olmuş ve yalnız bu yıl içinde 423 kişi hayatını

kaybetmiş, 791 kişi de yaralanmıştır. 1981-2000 yılları arasında terörist saldırılar sonucu hayatını kaybedenlerin sayısı ise 9.184'dür.[7]

Amerikan Dışişleri'nin verdiği bu rakamlara, dünyadaki bütün terör olayları nedeniyle hayatını kaybeden tüm insanlar dahil edilmemiştir. Bu rapor hazırlanırken, yalnızca uluslararası terör örgütlerinin eylemleri göz önünde bulundurulmuş, yerel terör örgütlerinin eylemlerine yer verilmemiş, ABD tarafından terör örgütü olarak ilan edilmemiş olan bazı grupların saldırıları verilere dahil edilmemiştir. Dahil edilmeyen bu rakamlar da göz önünde bulundurulduğunda, tablo çok daha vahim bir hal almaktadır. Örneğin yalnızca Türkiye'de, 15 Ağustos 1984 ile 31 Ekim 2001 tarihleri arasında 21.866 adet terörist saldırı gerçekleştirilmiş ve bu saldırılar neticesinde 5605 güvenlik görevlisi, 4646 vatandaş hayatını kaybetmiştir. 16.562 güvenlik görevlisi, 5.091 sivil, saldırılar sırasında yaralanmıştır.[8]

Amerikan Ulusal Sağlık İstatistikleri Merkezi'nin (National Center for Health Statistics) bir raporuna göre, 1998'de sadece ABD'de 3.792 çocuk ve genç, ateşli silahların yol açtığı yaralanmalardan dolayı hayatını kaybetmiştir. 1998'de ateşli silahlardan ölen her yaştaki insanın toplam sayısı 30.708'dir.[9]

Bununla birlikte terör eylemleri nedeniyle oluşan maddi kayıp ve ekonomik çöküntü de olayın ayrı bir boyutudur. Eylemlerin sebep olduğu kargaşa ve anarşi, bu bölgelere yatırım yapılmasını engellemektedir. Teröristlerin, ilgili bölgelerin ekonomik altyapısını oluşturan unsurlara yönelik saldırılar gerçekleştirmeleri, bu bölgelerde sadece kalkınmayı engellemekle kalmamakta, mevcut imkanları da yok etmektedir. Ekonomik engellemeler, başta eğitim olmak üzere sosyal hayatın pek çok alanında geri kalmışlığa neden olmaktadır. Terörle mücadele için yapılan askeri harcamalar ise her ülke için ayrı bir yük oluşturmaktadır. Halkın refah seviyesini yükseltmek için kullanılabilecek maddi imkanlar askeri giderlere kaydırılmakta ve bu durum hem ülke ekonomisini hem de global ekonomiyi olumsuz yönde etkilemektedir.

Yukarıda kısaca özetlediğimiz bu bilgiler, terörün dünya üzerinde oluşturduğu karanlık tabloyu gözler önüne sermektedir. Terörizm, tüm dünyaya büyük yıkım getirmekte, insanların hayatları üzerinde çok olumsuz etkiler oluşturmaktadır.

Aydınlık Yol’un Kanlı Terörü

Dünyanın en kanlı terör örgütlerinden biri de, Peru'da faaliyet gösteren Marksist-Leninist-Maoist gerilla grubu Aydınlık Yol'dur. 1960'lı yıllarda felsefe profesörü Abimael Guzman önderliğinde kurulan örgüt, ilk yıllarda herhangi bir siyasi hareket gibi değerlendiriliyordu. Ancak Aydınlık Yol 1970'li yıllarda dünyanın en vahşi gerilla örgütlerinden biri haline geldi.

Örgüt lideri Guzman'ın şiddet yanlısı açıklamaları çok dikkat çekiciydi. Abimael Guzman 19 Nisan 1980'de yaptığı bir konuşmada "Gelecek, silahlarda ve toplarda

yatmaktadır.'' diyordu.11 Bir Aydınlık Yol gerillası ise "Kan bizi daha da güçlü kılmaktadır ve eğer akıyorsa bize zarar vermez, aksine güç verir." şeklindeki sözleriyle şiddeti yüceltiyordu. Örgüt, mücadelelerinin temelinin şiddet üzerine kurulu olduğunu açıkça ifade ediyor ve ülkede şiddetin nasıl artırılabileceğini tartışıyordu. Sonuçta 23.000'in üzerinde insan, yaşanan gerilla savaşında hayatını kaybetmişti. O dönem yaşananlar özetle şu şekildeydi:

1980'li yıllar, Guzman'ın öğretim kariyerine son vermiş ve Peru'da devam eden terörizme yeni bir başlangıç getirmişti...Guzman ve Aydınlık Yol da II. Dünya Savaşı boyunca Japonya'daki kamikazeler gibi ölümü romantikleştirmişlerdi. İnandıkları ölüm, Guzman'ın "kan nehri'' olarak söz ettiği ve onları ileride bekleyen hediyeler için ödemeleri gereken ufak bir bedeldi. Çok sayıda masum sivil kaçırılmış, tecavüze ve işkenceye uğramış ve öldürülmüştü. Nüfusun %1'inden fazlası şiddet politikası nedeniyle vahşice öldürülmüştü. Şu anda "Başkan Gonzalo'' olarak bilinen Guzman ve Aydınlık Yol, öğretmenler, belediye başkanları ve sivil liderleri öldürmüşlerdi.12

Aydınlık Yol, yıllar boyunca Peru halkına maddi ve manevi anlamda çok büyük bir yıkım getirmiş, halkın dehşet içinde yaşamasına neden olmuştur. Bu, terörün doğal sonucudur. Terörü yenmenin tek yolu ise, kitap boyunca üzerinde detaylı olarak durulacağı gibi, sevgidir.

TERÖRÜN TIRMANIŞINDA DİNSİZ İDEOLOJİLERİN ROLÜ

Bir hastalığın tedavisinde etkili bir sonuç elde edebilmek için doğru teşhis çok önemlidir. Teşhisin ardından başlayan tedavi ise, söz konusu hastalık vücuttan atılana kadar, titizlik ve kararlılıkla devam ettirilmelidir. Aksi takdirde hastalığın nüksetmesi kaçınılmazdır. Aynı anlayış, toplumsal hastalıklar için de geçerlidir. Herhangi bir toplumsal sorunla mücadele ederken, öncelikle yapılması gereken şey, o sorunun ortaya çıkış nedenlerinin belirlenmesi olmalıdır. Yoksa alınan önlemler geçici olmaya mahkumdur. Nitekim insanların toplumsal sorunlar karşısında köklü çözümler üretememelerinin en önemli sebeplerinden biri de, bu nedenleri doğru teşhis edememeleridir.

Yüzyılımızın en önemli toplumsal sorunlarından biri olan terörizm için de sebepler çoğu zaman somut olaylarda aranmakta, mücadele de bu yüzeysel hedeflere yönelik planlanmaktadır. Bu nedenle terörizmle mücadelede kalıcı sonuç almak mümkün olmamaktadır. Dünyanın terörden kurtulabilmesi için, önce terörist yetiştiren ana kaynak tespit edilmeli ve bu kaynak tam olarak ortadan kaldırılmalıdır.

Teröristin Mantık Örgüsü

Teröre sadece askeri güçle veya emniyet tedbirleriyle çözüm bulmak mümkün değildir. Çünkü salt askeri tedbirler, büyük bir ihtimalle daha fazla şiddetle karşılık bulacak ve bir kısırdöngü içinde kan dökülmeye devam edecektir. Emniyet tedbirleri ise hiçbir zaman teröre karşı kesin bir güvence sağlayamayacaktır. Terörle mücadeleye başlarken teröristin düşünce yapısının, hayata ve insana bakış açısının ve şiddeti hangi yollarla meşrulaştırdığının çok iyi anlaşılması ve bunlarla mücadele edilmesi gerekmektedir.

Terörist, başarıya sadece şiddet yoluyla ulaşacağına inanır. Çevresindeki insanların kendisinden korkmasını ister ve bu korkuyu oluşturmak için insafsız, acımasız, tavizsiz ve saldırgan bir karaktere bürünür. Kendi düşüncesinin karşısındaki her kişi onun için bir düşmandır. Düşmanını ise bir insan olarak değil, bertaraf edilmesi gereken bir hedef olarak görür. *Journal Sentinel* gazetesi yazarlarından psikoterapist Philip Chard teröristlerin savunmasız insanlara yönelik vahşi eylemlerde bulunmayı nasıl meşru hale getirdiklerini sorguladığı 'Terrorists view us as targets, not as humans' (Teröristler bizi insan olarak değil, birer hedef olarak görüyor) başlıklı makalesinde teröristin mantık örgüsünü şu şekilde tarif eder:

Araştırmacılar teröristlerin davranışlarının altında yatan psikolojik nedenleri araştırdılar. Bunların en dikkat çekeni, **kurbanlarını bir eşya, bir nesne ve (olmasını**

umdukları şekliyle) kurban listesine eklenecek bir kişi haliyle istatistik olarak görme yetenekleridir.

Kurbanlarıyla insani ilişkiler, bir insanın arkadaşıyla ya da sevdiği biriyle sahip olacağı çeşit bir ilişki kurmak istemezler. Aksine onları politik bir satranç tahtasındaki piyonlar olarak görmeye gayret ederler. Sonuç olarak teröristler kendi bakış açılarına göre, kendilerini ''insanları öldüren kişiler'' olarak algılamazlar. **Kolaylıkla ve hiçbir şey hissetmeksizin, hiç aldırmadan katletmek için fikirsel olarak bizi insan dışı hedefler haline getirirler...**

Teröristlere göre, her ne olursa olsun hedefleri, yeterince kutsal, yüce ya da herşeyi göze alabilen türdendir. Ki bu şekilde teşvik ettikleri katliamı kendilerince haklı çıkarmaktadırlar. **Teröristlerin ana hedefleri kişiler değil, sonuçlardır. Onlar için önemli olan katliam değil, katliamın etkisidir.** Teröristler bir grup insanın ya da tüm bir toplumun ümitlerini, şevkini ya da hayat şeklini öldürmek isterler. Teröristler insanları öldürürler, çünkü bunu yapmanın amaçlarına ulaşmanın en hızlı ve direkt yolu olduğuna inanırlar.[13]

Philip Chard'ın dikkat çektiği konu son derece önemlidir. Teröristler karşılarındaki kişilerin ölümlerinden en ufak bir üzüntü duymaz, aksine ne kadar çok masum insan ölürse, o kadar başarılı olduklarını düşünür ve eylemin başarısından büyük bir sevinç duyarlar. Masum insanlara hiç acımaksızın kurşun sıkabilir, küçük çocukların üzerine bomba atabilirler. Kan dökmek onlar için bir zevk haline gelir. İnsanlıktan çıkıp, gözü dönmüş birer vahşi hayvana dönüşürler. Aralarında en ufak bir merhamet hissi gösteren olsa, onu hemen hain ilan ederler. Zaten çoğu zaman birbirlerine karşı da silaha sarılır, kendi içlerindeki fraksiyonlara karşı kanlı saldırılar gerçekleştirirler.

İşte teröristlerin yukarıda kısaca tarifini yaptığımız şiddet yanlısı mantık örgüleri materyalist ve Darwinist düşünceden kaynak bulmaktadır. İnsanı bir hayvan olarak gören, canlıların gelişimini doğadaki yaşam mücadelesine bağlayan, bu mücadeleyi güçlü olanların kazanacağını ve zayıfların ezilerek yok olacaklarını savunan Darwinizm, teröristin hastalıklı düşünce yapısının özünü oluşturur.

Terörist İdeoloji Darwınizm Üzerine Kurulmuştur

Darwinizm'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardır. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt etmekte ve gelişme de bu sayede mümkün olmaktadır. Bu ideolojinin kurucusu Darwin, gerçek dışı bu 'yaşam mücadelesi' sloganını, 'kayırılmış ırklar' (Avrupalı beyazlar) ve 'aşağı ırklar' (Asyalı ya da Afrikalı ırklar) ifadeleriyle ırkçı bir mantık üzerine oturtmuş, dünya üzerindeki çatışmaların, savaşların temelini oluşturmuştur. Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta

kalması' düşüncesi, insanlığı kine, düşmanlığa, çatışmaya, savaşa sevk eden pek çok fikir akımına meşru zemin hazırlamıştır.

Darwinizm, insanlara sadece gelişmiş bir tür hayvan oldukları yalanını değil, aynı zamanda başıboş tesadüflerin bir eseri olduklarını, yani bir Yaratıcılarının olmadığı yalanını da telkin eder. Yani bu teoriye göre, yeryüzünde sadece cansız taşın, toprağın, gazların vs. bulunduğu bir dönemde, rüzgarın, yağmurun, yıldırımların etkisiyle tesadüfen canlı bir varlık oluşmuştur. Oysa evrim teorisinin bu iddiası, biyolojinin en temel kanunlarına dahi aykırı olan, akıl ve mantıkla çelişen büyük bir aldatmacadır. (Evrim teorisinin yanılgıları ile ilgili detaylı bilgi için kitabın sonundaki *Evrim Yanılgısı* bölümüne bakınız.) Bu telkinleri okullarındaki ders kitaplarından, seyrettikleri filmlerden, okudukları kitaplardan alan insanlar kendilerini sorumsuz zannederler. Başarılı olmak için her türlü kötülüğü meşru gören, hayatı acımasız bir savaş meydanı olarak gören Darwinist mantıklarla eğitilen insanların, birbirlerine hayvan muamelesi yapmayı, hatta birbirlerini yok etmeyi son derece olağan karşılayan zalimane fikirlerle beyinleri yıkanmıştır.

İşte söz konusu zalimane fikirlerle eğitilen bu insanlar 20. yüzyılı bir şiddet yüzyılına çevirmiş, Darwinizm'e dayanarak ''çatışmayı ve savaşmayı" desteklemiş, hatta bunu en önemli yöntem olarak benimsemişlerdir. 'Diyalektik çatışma' komünist ideologların katliamları için sözde dayanak oluşturmuş, komünist terör 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiştir. Darwinizm'in "ırklar arası yaşam mücadelesi" ve "doğal seleksiyon" hezeyanları ise Nazizmin temeli haline gelmiştir. Sadece üstün ırkların bu sözde mücadele dünyasında ayakta kalabileceğini savunan Adolf Hitler ise faşist terör ile tüm dünyada bir cinayet fırtınası başlatmıştır. Nazizm'in işgal ve savaş politikaları neticesinde başlayan 2. Dünya Savaşı'nda yaklaşık 55 milyon insan hayatını yitirmiştir. Onların 21. yüzyıldaki takipçileri de yine şiddeti tek yol olarak görmekte ve 21. yüzyılın tarihe 'terör yüzyılı' olarak geçmesini istemektedirler. Tarih bize Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşıladığı "insan, çatışan hayvandır" telkini insanlar üzerinde çok büyük bir tahribat oluşturduğunu göstermiştir ve günümüzdeki ürkütücü terör olayları da bu gerçeği kanıtlamaktadır. Şiddeti yücelten, çatışmayı destekleyen, savaşı bir erdem olarak gören, ancak güçlü olanın başarılı olacağını savunan sapkın Darwinist sloganlar artık tarihin karanlığına gömülmelidir. Çünkü Darwinizm'in ortadan kaldırılması, çatışmacı ve şiddet yanlısı felsefelerin de dayanaklarını kaybetmeleri anlamına gelmektedir.

Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam) çatışmacılığa karşıdır. İlerleyen bölümlerde detaylı olarak göreceğimiz gibi, her üç İlahi din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah'ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı olan, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar

olarak görmekte ve göstermektedir. Dolayısıyla dünyamızı saran terör belasının kökeni, dinsizlikte, dinsizliğin çağımızdaki karşılığı olan 'Darwinizm' ve 'materyalizm'de gizlidir.

Günümüzde dünyanın hemen her ülkesinde, Darwinizm'in tüm okullarda bilimsel bir gerçekmiş gibi okutulduğu düşünülürse, yeni terörist gençlerin yetişmesi de kaçınılmaz olacaktır. Bu bakımdan, rastlantılar sonucunda oluşmuş, ataları hayvanlar olan, Allah'a karşı sorumlu olmayan, başıboş varlıklar oldukları ve ancak savaş ve çatışma ile üstün gelerek hayatta kalabilecekleri öğretilen gençlerin, bu telkinlerden uzak tutulmaları son derece aciliyetlidir. Çünkü böylesi çarpık fikirlerle yetişen gençlerin kavgacı, acımasız, bencil, şiddet eğilimli olmaları kaçınılmazdır. Bu gençler, anarşi yanlısı ve terörist ideolojilerin telkinlerine de kolaylıkla kapılabilmekte, daha sonra gözünü kırpmadan küçük çocukları katlebilecek, kendi kardeşini öldürebilecek, her türlü vicdana ve akla aykırı eylemi yapabilecek kadar zalimleşebilmektedirler. Nitekim son bir yüzyıldır dünyayı kasıp kavuran ırkçı ve faşist terör grupları, bu eğitim sisteminin ürünleridir.

O halde öncelikle yapılması gereken şey, teröristin mantık örgüsünün çürüklüğünün tüm delillerle ortaya konmasıdır. Darwinizm'i savunanların ve buna inananların hepsinin yanıldıkları en etkin şekilde insanlara anlatılmalıdır. İnsan başıboş ve sorumsuz değildir. Onu yaratan, her anını gözleyen, düşüncelerini dahi bilen ve öldükten sonra onu sorgulayarak yaptığı herşeye karşılığını verecek olan bir Yaratıcımız vardır. Ve Rabbimiz insanı hayvanlardan farklı olarak bir ruh, akıl, irade, muhakeme ve yargı yeteneği ile yaratmıştır. Örneğin bir olay karşısında şiddetle öfkelenen, iradesi zayıf bir insan kendini ve karşısındaki insanı hayvan gibi görürse, ona hiç düşünmeden zarar verebilir, acımasızca davranabilir. Karşısındakinin küçük bir çocuk, savunmasız bir insan olması hiç fark etmez. Ancak, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşıdığını bilen, akıl ve vicdan sahibi insan ise, her türlü durumda öfkesine hakim olur. Muhakemesi ve vicdanı her an açık olur. Allah'a hesap veremeyeceği en küçük bir harekette bulunmaz.

Allah Kuran'da insanlara hem kötülüğün hem de kötülüklerden sakınmanın ilham edildiğini bildirir. (Şems Suresi, 7-10) Dolayısıyla, bazı insanların ahlaklarındaki bozuklukların, suç işlemelerinin ardındaki neden hayali bir evrim süreci değildir. Bunun nedeni, Allah'a iman etmemeleri, yaptıklarından dolayı Allah'a hesap vermeyeceklerini zannetmeleri ve bu nedenle sakınmamalarıdır. Bugün bütün dünyada meydana gelen savaşların, ırkçı katliamların, çete kavgalarının, dazlakların acımasız saldırılarının, insanların açlığa, sefalete terk edilmelerinin, adaletsizliğin, merhametsizliğin ardındaki neden budur. İnsanları hayvan olarak görenler, hayvanlar gibi yaşam mücadelesi içinde olmaları gerektiğini zannedenler, Allah'ı ve ahireti unutan ve unutturanlar hiçbir zalimlikte sınır tanımazlar.

Her insan Allah'ın kendisine üflediği ruhu taşır ve kendisini yoktan var eden Yaratıcımıza karşı sorumludur. Allah, Kuran'da kendisini başıboş zannedenlere yaratılışlarını ve ölümden sonra tekrar dirileceklerini şöyle hatırlatır:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

Kitabın buraya kadar olan bölümlerinde terörizmin şiddeti yücelten, her türlü soruna şiddetle çözüm bulmak isteyen bir ideoloji olduğunun ve Darwinizm'in terörizmin temel dayanağı olduğu üzerinde durduk. İşte bu nedenle de insana bir hayvan olduğunu, sadece fiziksel olarak güçlü olan insanların yaşamlarını devam ettirebileceklerini, insan hayatının bir mücadele arenası olduğunu öğreten bu Darwinist ideolojinin ortadan kalkması, terörizmin de temel dayanaklarından birini yitirmesi anlamına gelmektedir. Bununla birlikte insanları terör belasından uzak tutmanın en önemli yolu kişilerin manevi eğitimleridir. Toplumların kalıcı barışa kavuşabilmeleri ancak bireylerin güzel ahlakı öğrenmeleri ve bu ahlakı yaşamaya başlamaları ile mümkün olur. Bunun dışında alınacak tedbirler, toplum yaşamını düzenlemek için konulan kurallar ve tedbirler bir yere kadar etki sağlayacak, terör belasını tam anlamıyla ortadan kaldırmayacaktır.

TERÖRİZM ANCAK SEVGİYLE YOK EDİLİR

İnsanı yaratan Allah, ona, Kendi ruhundan üfürdüğünü (Secde Suresi, 9) ve onun yeryüzünde Kendisi'nin halifesi olduğunu (Enam Suresi, 165) bildirir. İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerinden biri, onun nefsi ve vicdanı ile birlikte yaratılmış olmasıdır. Her insanda kendisine kötülüğü emreden bir nefis ve kötülükten nasıl sakınacağını ilham eden bir vicdan vardır. İnsan vicdanının ilham ettiği sevgi, fedakarlık, merhamet, tevazu, şefkat, doğruluk, dürüstlük, sadakat, nezaket ve yardımseverlik gibi güzel özelliklerinin yanı sıra, nefsinden gelen yıkıcı ve olumsuz özelliklere de sahiptir. Ancak inançlı bir insan vicdanı sayesinde doğru ile yanlışı birbirinden ayırabilir ve her zaman güzel ahlakı tercih eder. Allah'a olan güçlü imanı ve korkusu, ahiretin varlığına olan inancı, sonsuz cehennem azabından duyduğu şiddetli korku ve cennet hayatına duyduğu özlem onu nefsinin azgınlıklarından uzak tutar. İnsanlara karşı güzellikle davranır, her zaman affedici olur, kötülüğe karşı iyilikle cevap verir, ihtiyaç içinde olanın hemen yardımına koşar, merhametlidir, sevgi doludur, şefkatlidir ve hoşgörülüdür.

Teröristler ise nefislerinin sesini dinleyip, her türlü kötülüğü rahatlıkla işleyen, vicdanlarının sesini dinlemeyen insanlardır. Bu nedenle de sevgisiz, saldırgan, her türlü ahlaksızlığı kolaylıkla yapan, insanlara hiç vicdani sıkıntı duymadan eziyet edebilen kimselerdir. Bunun nedeni ise bu kişilerin Allah korkusuna sahip olmamaları ve din ahlakını bilip uygulamamalarıdır. Çünkü Allah'tan korkmayan bir insanı suç işlemekten engelleyebilecek hiçbir güç yoktur.

Toplumun mevcut kuralları insanları suçtan ve kötü ahlaktan ancak bir noktaya kadar alıkoyabilir. Devlet kamuya açık yerleri, sokakları ve merkezi bölgeleri güvenlik birimleri sayesinde kısmen koruyabilir, toplumun düzenini sağlayabilir, güçlü bir adalet sistemi sayesinde suç oranını düşürme konusunda gereken önlemleri alabilir. Ancak her insanın yirmi dört saat kontrol edilmesi mümkün olmadığına göre, belli bir yerden sonra insanın vicdanı devreye girmelidir. Vicdanını dinlemeyen insan, yalnızken ya da kendisi gibi düşünen kimselerle birlikteyken kolaylıkla suç işleyebilir. Bu durumda gerektiğinde yalana başvuran, haksız kazanç sağlamaktan çekinmeyen, mazlumu ezmekten hiçbir rahatsızlık duymayan bireylerden oluşan bir toplum modeli ortaya çıkar. Allah korkusunun olmadığı, manevi değerlerin yitirildiği bir toplumda fiziksel tedbirlerin ve uygulamaların netice vermeyeceği açıktır. Oysa din ahlakı, insana, yalnız başına da olsa, yaptığı kötülük nedeniyle çevresindeki hiç kimse onu cezalandırmayacak olsa da, kötülükten sakınmasını emreder. Yaptığı her hareketten, aldığı her karardan, söylediği her sözden dolayı Allah Katında hesaba çekileceğini ve sonsuz ahiret hayatında bu yaptıklarına göre karşılık bulacağını bilen bir insanın kötülükten şiddetle sakınacağı açıktır.

İnsanların kendi rızalarıyla kötülükten sakınmayı öğrendikleri bir toplumda, terör örgütlerinin yaşam sahası bulmaları mümkün değildir. Çünkü din ahlakının hakim olduğu bir toplumda, şiddet yanlısı pek çok örgütün ortaya çıkmasına neden olan sorunlar da doğal olarak ortadan kalkmış olur. Toplumun geneli dürüstlük, fedakarlık, sevgi, şefkat, adalet gibi yüksek erdemlere sahipse bu toplumda fakirlik, gelir eşitsizliği, adaletsizlik, haksızlık, mazlumun ezilmesi, özgürlüklerin kısıtlanması gibi olumsuzluklarla karşılaşılmaz. Tam tersine ihtiyaç içinde olanların ihtiyaçlarının giderildiği, zengin olanın fakir olanı kolladığı, güçlü olanın zayıf olanı koruduğu, sağlık, eğitim, ulaşım gibi sosyal imkanlarda herkesin en iyisini kullanabildiği, farklı etnik kökenler, dinler ve kültürler arasında hoşgörü ve anlayışın hakim olduğu bir toplum düzeni olur. İşte bu nedenledir ki, güzel ahlak, pek çok toplumsal sorunun çözümünün anahtarıdır. Bu ahlakın kaynağı da, Allah'ın insanlara bir rehber olarak gönderdiği Kuran'dır.

Ilımlı İslam; Diğer Bir Deyişle Gerçek İslam

İslam dini Hz. Muhammed (sav)'e ilk ayetin vahyedilmesinden sonra geçen yarım asırlık dönem içinde, tarihte eşine az rastlanır bir gelişme göstermiştir. İslam'ın Arap Yarımadası'ndan çıkıp tüm Ortadoğu, Kuzey Afrika ve hatta İspanya'ya yayılması, Batı'da yaşayan pek çok insanın da dikkatini bu dine yöneltmiştir. Ünlü İslam uzmanı John L. Esposito'nun ifadesiyle, "İslam'ın ilk yayılışı hakkındaki en etkileyici şey, hızı ve başarısıdır. Batılı akademisyenler buna hayran olmuşlardır."[14] Aradan geçen 14 yüzyıl içinde İslam Endonezya'dan Latin Amerika'ya kadar dünyanın her köşesine ulaşmıştır. Bugün Müslümanlar 1 milyarı aşkın nüfusları ile dünya nüfusunun yaklaşık 5'te birini oluşturmaktadırlar ve İslam en hızlı büyüyen din olarak kabul edilmektedir. Özellikle de 11 Eylül'deki terörist saldırıların ardından İslam'a olan ilgi daha da artmış, İslam dininin mesajını anlamanın ne kadar önemli olduğu anlaşılmıştır. (Detaylı bilgi için Bknz. *İslam'ın Yükselişi,* Vural Yayıncılık, Harun Yahya)

Bugün Müslüman dünyasına bakıldığında İslami uygulamaların geniş bir yelpaze içinde yer aldığını görürüz. Uygulamalardaki farklılıklar toplumların örf ve adetlerine, kültür birikimlerine ve dünyayı algılayış biçimlerine göre şekillenir. Bu çeşitlilik zaman zaman İslam'ı anlamaya çalışan veya İslamiyet üzerine araştırmalar yapan kişilerin yanlış kanaatlere kapılmasına neden olmaktadır. İslam ile ilgili doğru kanaate ulaşmanın tek yolu ise bu farklılıkları bir kenara bırakıp, İslam ahlakının özünün anlatıldığı Kuran'a ve Peygamber Efendimizin uygulamalarına bakmakla mümkündür. Çünkü çoğu zaman söz konusu farklılıklar, Kuran ahlakında olmayan, ancak o toplumun geleneksel değerlerini simgeleyen unsurlar olabilmektedir.

Bir toplumun çoğunluğunun Müslümanlardan oluşması, o toplum içinde alışılagelmiş hareket biçimlerinin, anlayışların ve yargıların tam anlamıyla İslami olduğu

veya bunların İslam adına savunulması gerektiği anlamına gelmez. Bir grubun veya toplumun İslam anlayışını değerlendirirken bu gerçeğin göz önünde bulundurulması gerekir. Farklılıklar o kişilerin veya grupların içinde bulundukları koşullara göre yaptıkları yorumlardan kaynaklanmaktadır. Bu yorumların ve çıkarımların doğru olup olmadığı ise ancak, İslam'ı bize en doğru şekilde aktaran kaynağa, yani Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine bakılarak anlaşılabilir.

Kuran'ı incelemeden, yapılan uygulamaların Kuran'da yeri olup olmadığını bilmeden, İslamiyet ve Müslümanlar hakkında yorum yapılması son derece hatalıdır. Tek bir topluluğun veya toplumun yaşam tarzını ele alarak, İslam'ı anlamaya çalışmak, İslam hakkında kanaat belirtmek ve çeşitli öngörülerde bulunmak kişiyi çok yanıltabilir. Öyleyse öncelikli olarak yapılması gereken gerçek İslam'ın öğrenilmesi olmalıdır. İslam dinini gerçek kaynağından öğrendikten sonra dünyanın farklı ülkelerinde yaşanan modellerin bu kıstaslara göre ele alınması gerekir. İşte o zaman İslam dinini tanıdığını zanneden pek çok kişi belki de hayatında ilk defa gerçek İslam'la tanışmış olacak ve bugüne kadar kapıldığı tüm yanılgılar ortadan kalkacaktır.

İslam masum insanların öldürülmesini yasaklar

İslam dinine göre suçsuz bir insanı öldürmek çok büyük bir günahtır ve masum bir insanı öldüren kişi ahiret hayatında çok büyük bir azapla karşılık görecektir:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan birçoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

Yukarıdaki ayette de görüldüğü gibi, Kuran'da masum bir kimseyi öldürmek, tüm insanları öldürmekle bir tutulmaktadır. Müminlerin insan hayatına verdikleri önem Furkan Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilaha tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Allah bir diğer ayetinde ise insanlara şu şekilde emretmektedir:

De ki: "Gelin size Rabbinizin neleri haram kıldığını okuyayım: O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın, anne-babaya iyilik edin, yoksulluk-endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin. -Sizin de, onların da rızıklarını Biz vermekteyiz- Çirkin-kötülüklerin açığına ve gizli olanına yaklaşmayın. Hakka dayalı olma dışında, Allah'ın (öldürülmesini) haram kıldığı kimseyi öldürmeyin. İşte bunlarla size tavsiye (emr) etti; umulur ki akıl erdirirsiniz." (Enam Suresi, 151)

Allah'a samimi bir kalple iman eden, O'nun ayetlerini titizlikle uygulayan ve sonsuz ahiret azabından korkan bir Müslüman tek bir insana bile zarar vermekten sakınır. Çünkü Allah'ın sonsuz adalet sahibi olduğunu ve her yaptığının karşılığını mutlaka alacağını düşünür. Peygamberimiz (sav) bir hadisinde Allah'ın hoşnut olmadığı insanları şu şekilde saymıştır:

Harem (Kutsal bölge) içinde zulüm ve haksızlık eden, cahiliye adetini arzulayan ve haksız yere insan kanı akıtmak isteyen olmak üzere üçtür.[15]

İslam, adaletle davranmayı emreder

İslam ahlakı iman edenlere; bir karar verirken, bir söz söylerken, bir iş üzerindeyken, kısaca hayatlarının her anında adaletli davranmalarını emreder. Allah'ın Kuran'da bildirdiği emirleri ve Peygamberimiz (sav)'in sünneti bu adalet anlayışının nasıl olması gerektiğini tüm detaylarıyla bizlere tarif eder. Kuran'da bize bildirilen tüm elçiler, uyarıcı olarak gönderildikleri topluluklara adalet ve barış getirmiş, peygamberlerin gelişi ümmetlerin üzerindeki zulmün ve zorbalığın kalkmasına vesile olmuştur. Allah Yunus Suresi'nde şu şekilde bildirir:

Her ümmetin bir resulü vardır. Onlara resulleri geldiği zaman, aralarında adaletle hüküm verilir ve onlar zulme uğratılmazlar. (Yunus Suresi, 47)

Müslümanın adalet anlayışının en önemli özelliği, karşısındaki kişi kendi yakını da olsa, her durumda adaletle hükmetmesidir. Allah ayetinde şu şekilde buyurur:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Ayette de görüldüğü gibi, iman eden bir insan için karşısındaki kişinin maddi durumu ya da sosyal statüsü hiçbir önem teşkil etmez. Önemli olan hakkın gerçekleşmesi, hiç kimsenin haksızlığa uğramaması ve Allah'ın ayetlerinin kusursuz bir şekilde yerine getirilmesidir. Maide Suresi'nde ise şu şekilde buyurulmaktadır:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Yukarıdaki ayette ise Allah iman edenlere, kendi düşmanları aleyhinde dahi olsa, her zaman adaletle hükmetmelerini emretmektedir. Müslüman karşısındaki kişinin kendisine haksızlık yaptığını, kendisini zor durumda bıraktığını veya kendisine düşman olduğunu düşünüp ani kararlar vermez, her zaman vicdanıyla ve Kuran ayetleri doğrultusunda düşünür. Karşı taraf gerçekten yanlış bir tutum içinde olsa dahi, o iyilikle karşılık vermekle ve Allah'ın emrettiği ahlakı göstermekle yükümlüdür.

Allah **Mümtehine Suresi'nin 8.** ayetinde ise **"Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever."** şeklinde buyurmuş ve Müslümanların diğer topluluklarla olan ilişkilerinin hangi

sınırlar içinde olması gerektiğini bildirmiştir. Bu ayetler iman eden bir insanın tüm insanlara bakış açısının temelidir. Müslümanın tavrı karşısındaki kişiye göre değil, Allah'ın Kuran'da bildirdiklerine göredir. Bu nedenle samimi bir kalple iman eden Müslüman her zaman doğrulardan yanadır. İman edenlerin bu konudaki kararlılıkları '**Yarattıklarımızdan, hakka yöneltip-ileten ve onunla adaleti kılan (uygulayan) bir ümmet vardır." (Araf Suresi, 181)** ayetiyle de bizlere müjdelenmektedir. Kuran'da adaletle ilgili diğer ayetler ise şu şekildedir:

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor!.. Doğrusu Allah, işitendir, görendir. (Nisa Suresi, 58)

De ki: "Rabbim adaletle davranmayı emretti. Her mescid yanında (secde yerinde) yüzlerinizi (O'na) doğrultun ve dini yalnız Kendisi'ne has kılarak O'na dua edin. "Başlangıçta sizi yarattığı" gibi döneceksiniz." (Araf Suresi, 29)

Şüphesiz Allah, adaleti, ihsanı, yakınlara vermeyi emreder; çirkin utanmazlıklardan (fahşadan), kötülüklerden ve zorbalıklardan sakındırır. Size öğüt vermektedir, umulur ki öğüt alıp-düşünürsünüz. (Nahl Suresi, 90)

Kuran'da tarif edilen adalet anlayışına göre, karşı tarafın hangi dine, ırka ya da cinsiyete sahip olduğu bir önem taşımaz. Çünkü İslam ırklar, cinsiyetler arasında eşitliliği savunur. Her türlü etnik ayrımcılığı reddeder. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) "Bütün insanlar Hz. Adem'den, Hz. Adem ise topraktandır"[16] şeklindeki sözleriyle insanlar arasında hiçbir fark olmadığını vurgulamıştır. Derinin rengi, sosyal statü, zenginlik gibi özellikler hiçbir insanda bir üstünlük oluşturmaz.

Bugün dünyanın dört bir yanında insanlar ırkları, dilleri ya da tenlerinin rengi nedeniyle zalimce muamelelere maruz kalmaktadırlar. Kuran'da ise farklı halkların ve kabilelerin yaratılmasının hikmetlerinden biri, insanların "birbirleriyle tanışmaları" olarak bildirilir. Hepsi de Allah'ın kulu olan farklı milletler veya kabileler, birbirleriyle tanışmalı, birbirlerinin farklı kültürlerini, dillerini, örflerini, yeteneklerini öğrenmelidir. Farklı ırk ve milletlerin bulunmasının bir amacı da, çatışma ve savaş değil, kültürel bir zenginliktir. İman eden bir insan tek üstünlüğün takva ile, yani Allah korkusu ve Allah'a imandaki üstünlükle olduğunu çok iyi bilir. Allah Hucurat Suresi'nde şu şekilde bildirir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Bir diğer ayette ise Allah **"Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin ayrı olması, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, alimler için gerçekten ayetler vardır." (Rum Suresi, 22)** şeklinde bildirmektedir.

İslam tarihine baktığımız zaman iman edenlerin farklı ırklara yönelik adaletli uygulamalarıyla ilgili pek çok örnek görürüz. İslam, Afrika, Asya ve Avrupa'yı içine alan çok geniş bir alanda çok müthiş bir hızla büyümüş ve bu fetihler aracılığıyla İslam ahlakının güzellikleri de yayılmıştır. İslam her ırka, milliyete, sosyal yapıya ve coğrafyaya yayılmış, dünyanın daha önce benzerini görmediği bir kardeşlik bağı ile milyonlarca insanı birleştirmiştir. İnsan ırkının kolları ve siyah ırkın diğer kültürlerle olan ilişkilerini inceleyen ve bu konudaki önemli çalışmalarıyla tanınan araştırmacı Joel Augustus Ragers ünlü kitabı *Sex and Race* (Cinsiyet ve Irk) isimli eserinde İslam dininin dünya üzerindeki etkisini şu şekilde tarif eder:

İslam'ın asırlardır parıltılı bir şekilde ayakta kalmasının bir sebebi, **bu dinde ırk ve sınıf peşin hükümlerinin hemen hemen tamamıyla yok olması, derinin rengi veya sosyal durumu hiç hesaba katılmaksızın, cemiyetin en yüksek basamaklarına kadar yükselmenin yeteneğe bağlı bulunması yüzündendir... İslam, tarihinin en büyük ve aynı zamanda en hür ırk potasını oluşturmuş ve bu ırklar karışımı, dünyanın bir eşini daha görmediği en geniş İmparatorluk bünyesi içinde gerçekleşmiştir.** Gücünün doruğunda iken, İslam İmparatorluğu, Batı'da İspanya ve Fransa ortalarından, Orta Asya bölgeleri de dahil, Doğu'da Hint, Çin ve Pasifik Okyanusu'na kadar uzanıyordu. Bu geniş toprakların sultanları çeşitli deri renklerine sahiptiler. **Bir bahçenin çiçeklerinin renklerinin başka başka oluşu, bu çiçekler açısından ne kadar önemliyse, derilerinin renklerinin farklılığı, Müslümanlar için bundan daha az önemliydi.**[17]

Dünyanın en tanınmış İslam uzmanlarından biri olan Profesör Hamilton Alexander Rossken Gibb *Whither Islam?* (İslam Nereye?) isimli eserinde İslam dininin farklı ırklara bakış açısını şu şekilde ifade eder:

İnsanlığın bunca farklı ırkını statü, fırsat ve girişim açısından eşit haklara sahip olacak şekilde biraraya getirmede bu kadar başarılı olan başka bir toplum yoktur. İslam kesinlikle bağdaşmayacak gibi görünen farklı ırkları uzlaştırma gücüne sahiptir. Doğu ve Batı'daki büyük toplumların muhalefeti yerini işbirliğine bıraktığı takdirde, İslam'ın uzlaştırıcı rolü kaçınılmaz olacaktır...[18]

İslam ahlakı kardeşlik, barış, hürriyet ve huzur temelleri üzerinde bir toplum hedefler. Bu nedenle de İslam'la tanışan her toplum geçmiş dönemlerin baskıcı, zorba, çatışmacı anlayışlarından sıyrılmış, yeniden barış temelli bir toplum inşa etmiştir. (Detaylı bilgi için Bknz. *Kuran'da Adalet ve Hoşgörü,* Vural Yayıncılık, Harun Yahya) Pek çok batılı tarihçi de bu gerçeği eserlerinde dile getirmiş, İslam'la tanışmanın farklı toplumlar üzerinde çok derin ve olumlu etki yaptığını ifade etmiştir. Profesör Robert

Briffault, *İnsanlığın Gelişimi* (The Making of Humanity) isimli eserinde Batı toplumunun İslam ile olan ilişkisine şu şekilde değinir:

Bütün beşeriyet için hürriyet, insani kardeşlik, insanların kanun önünde eşitliği, danışmayı ve genel seçimi kullanan demokratik hükümet idealleri, Amerikan anayasasının hazırlanmasına öncülük eden ve İnsan Hakları Beyannamesi'ni ilham eden idealler, Batı'nın yenilikleri değildi. Bu ideallerin hepsinin temelleri Kutsal Kitap Kuran'da bulunmaktadır. Bu idealler, Ortaçağ Avrupası'nın aydınlarının Müslüman İspanya, Sicilya, Haçlılar ve İslami kardeşlik derneklerini taklit yoluyla, Haçlılar sonrasında Avrupa'da gelişen cemiyetler aracılığıyla İslam'dan öğrendiklerinin özüdür.[19]

Yukarıdaki alıntıda anlatılan gerçekler, İslam ahlakının tüm dünyaya asırlar boyunca barış, hoşgörü ve adalet dersi verdiğinin ifadesidir. Günümüzde de tüm dünya insanları böyle bir kültürün özlemi içindedirler ve böyle bir kültürün tekrar oluşmaması için ortada hiçbir neden yoktur. Gereken tek şey insanların önce kendilerinden başlayarak Kuran ahlakını yaşamaya niyet etmeleri, daha sonra da insanlar arasında aynı ahlakı yaymak için gayret göstermeleridir. Kuran'da emredilen ahlak yaşandığı zaman, en üst kademedeki yöneticiden en alta kadar, herkes adaletli, merhametli, hoşgörülü, sevgi dolu, saygılı, affedici, dürüst olacak, tüm toplumlara huzur ve barış gelecektir.

Müslüman, İslam ahlakına güzel sözle davet eder

İnsanları İslam ahlakına davet etmek ve onlara Allah'ın varlığını ve yaratılış delillerini anlatmak her Müslümanın sorumluluğudur. Allah **"Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır." (Al-i İmran Suresi, 104)** ayetiyle bu sorumluluğu tüm Müslümanlara bildirmiştir. Allah ayetlerde bu davetin nasıl olacağını da bildirmektedir:

Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir biçimde mücadele et. Şüphesiz senin Rabbin yolundan sapanı bilendir ve hidayete ereni de bilendir. (Nahl Suresi, 125)

Güzel bir söz ve bağışlama, peşinden eziyet gelen bir sadakadan daha hayırlıdır. Allah hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır, yumuşak davranandır. (Bakara Suresi, 263)

Salih müminler **"Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır." (Al-i İmran Suresi, 114)** ayetiyle de dikkat çekilen bu görevin

öneminin bilincindedirler. Bu nedenle çevrelerindeki herkesi, yakınlarını, ailelerini ve ulaşabildikleri tüm insanları Allah'a iman etmeye, korkup sakınmaya ve güzel ahlakı yaşamaya davet ederler. Müminlerin bu güzel özellikleri Tevbe Suresi'nde şu şekilde haber verilir:

Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 71)

Bu ayetten de anlaşıldığı gibi, iman eden her insan dünya hayatı boyunca sürekli güzel ahlakı anlatmakla, bizzat kendisi yaşamakla ve insanlara güzellikleri tavsiye edip, onları kötülüklerden sakındırmakla yükümlüdür. Allah **"Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle..." (İsra Suresi, 53)** ayetiyle iman edenlere güzel sözle konuşmalarını emretmiştir. Güzel söz ve kötü söz, İbrahim Suresi'nde şu benzetmeyle tarif edilmektedir:

Görmedin mi ki, Allah nasıl bir örnek vermiştir: Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir ki, onun kökü sabit, dalı ise göktedir. Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir. Allah insanlar için örnekler verir; umulur ki onlar öğüt alır-düşünürler. Kötü (murdar) söz ise, kötü bir ağaç gibidir. Onun kökü yerin üstünden koparılmış, kararı (yerinde durma, tutunma imkanı) kalmamıştır. Allah, iman edenleri, dünya hayatında ve ahirette sapasağlam sözle sebat içinde kılar. Zalimleri de şaşırtıp-saptırır; Allah dilediğini yapar. (İbrahim Suresi, 24-27)

Güzel bir hayat isteyen insanın güzellikleri teşvik etmesi, iyilik isteyenin iyiliği yaymak için çaba harcaması, vicdanlı davranışlar görmek isteyen kişinin vicdanlı olmayı tavsiye etmesi, zulme razı olmayanın zalimleri uyarması, kısacası doğruluk isteyen insanın diğer insanları da doğruya davet etmesi şarttır. Bu daveti yaparken aklından çıkarmaması gereken en önemli noktalardan biri ise, hidayeti verecek ve güzel sözü karşı tarafta etkili kılacak olanın ancak Allah olduğudur. Allah Peygamberimiz (sav)'in de yüksek karakterinin ve üstün ahlakının bir neticesi olarak insanlara hep güzellikle davrandığını bildirmiş ve O'nu tüm insanlara örnek kılmıştır.

İslam, insanlar arasında dayanışmayı ve yardımlaşmayı emreder

Allah Kuran'da insanlara şu şekilde emretmiştir:

... İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın ve Allah'tan korkup-sakının. Gerçekten Allah (ceza ile) sonuçlandırması pek şiddetli olandır. (Maide Suresi, 2)

Ayette de açıklandığı gibi, müminler sadece iyilik konusunda çaba sarf ederler. Onlar Allah'ın **"Hayır adına her ne yaparsanız, şüphesiz Allah onu bilir." (Nisa Suresi, 127)** ayetini düşünür ve her yaptıklarının karşılığını Rabbimiz Katında mutlaka alacaklarını hiç unutmazlar. Yukarıdaki ayette Allah makbul olan yardımlaşmanın "iyilik ve takva" konusunda olması gerektiğini bildirmiştir. İyiliğin ne olduğu ise bize Kuran'da açıklanmıştır:

Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitaba ve Peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve müttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

Görüldüğü gibi gerçek iyilik, toplumda algılanan şeklinden farklıdır. Kuran ahlakını yaşamayan kimseler iyiliği, insanın canı istediği zaman, karşı tarafa bir lütuf olarak bir yardımda bulunması olarak algılarlar. Bu iyilikler ise genelde sadece yolda görülen bir dilenciye para vermek, yolculukta yaşlılara yer vermek gibi alışkanlıklarla sınırlıdır.

Oysa Bakara Suresi'ndeki ayette gördüğümüz gibi, Kuran'ın bildirdiği iyilik müminin tüm hayatını kapsayan bir ahlak şeklidir ve sadece kişinin canı istediğinde, aklına geldiğinde değil, tüm yaşamı boyunca uyguladığı bir ibadettir. **Müslüman kendisi ihtiyaç içinde olsa dahi yoksula ve yetime yardımda bulunan, sevdiklerinden infakta bulunan (İnsan Suresi, 8)** ihlas sahibi bir kuldur. Çünkü Allah **"Onların mallarında dilenip-isteyen (ve iffetinden dolayı istemeyip de) yoksul olan için de bir hak vardı." (Zariyat Suresi, 19)** ayetiyle yardımlaşmayı, infak etmeyi ve iyilikte bulunmayı bir Müslüman vasfı olarak haber vermiştir. Onların yardımı hiçbir şarta bağlı değildir. Mümin gerektiğinde iyilik yapabilmek ve başkalarını iyiliğe teşvik edebilmek için her türlü fedakarlığı göze alabilir. Yaptığı yardım karşılıksızdır, sadece Allah rızasını hedefler. Allah İnsan Suresi'nde müminlerin tavrını şu şekilde bildirir:

Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimizden korkuyoruz." (İnsan Suresi, 9-10)

Müslüman Allah'ın sonsuz adalet sahibi olduğunu bilir ve dünya hayatında yaptığı güzel davranışların mutlaka bir karşılığı olacağını aklından çıkarmaz. Dünya hayatının geçici olduğunu, asıl yurdun Rabbimiz Katında olduğunu hiç unutmaz. Çünkü Allah insanları bu kaçınılmaz sonla uyarmakta ve herkesi güzel davranışlarda bulunmaya davet etmektedir:

Biz gökleri yeri ve her ikisinin arasındakilerini hakkın dışında (herhangi bir amaçla) yaratmadık. Hiç şüphesiz o saat de yaklaşarak-gelmektedir; öyleyse (onlara karşı) güzel davranışlarla davran. (Hicr Suresi, 85)

Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellikle davranın. Çünkü Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

Güzel davranışta bulunanların alacağı karşılığı ise, Allah ayetlerde şu şekilde bildirmekte ve tüm insanlığa çok güzel bir müjde vermektedir:

Şüphesiz iman edip salih amellerde bulunanlar ise; Biz gerçekten en güzel davranışta bulunanın ecrini kayba uğratmayız. (Kehf Suresi, 30)

(Allah'tan) Sakınanlara: "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Hayır" dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. Adn cennetleri; ona girerler, onun altından ırmaklar akar, içinde onların her diledikleri şey vardır. İşte Allah, takva sahiplerini böyle ödüllendirir. (Nahl Suresi, 30-31)

İslam, iyiliği emredip, kötülüklerden sakındırmayı emreder

İman edenler gerçek iyilik ve gerçek kötülüğün ne olduğunu Allah'ın "doğruyu yanlıştan ayıran" bir kitap olarak gönderdiği Kuran'dan öğrenirler. Kuran'da, doğru ve yanlış, iyilik ve kötülük gibi kavramlar, örnekler verilerek her insanın anlayabileceği gibi açıklanmıştır. **Ayrıca müminlere, Allah'tan korkmaları nedeniyle, iyiyi kötüden ayırt etmelerini sağlayan bir nur ve anlayış da verilmiştir. (Enfal Suresi, 29)**

Müslüman Kuran'da tarif edilen doğru ve yanlışları çok iyi bilir ve tüm hayatında uygulamak için gayret eder. Ancak onun üzerine yükletilen önemli bir sorumluluk daha vardır: İnsanları, doğruları görmeye, yanlışlardan sakınmaya, Kuran ahlakını yaşamaya davet etmek. Bu nedenle müminler bütün hayatları boyunca insanlara iyiyle kötünün arasındaki farkı anlatırlar. Allah müminlere şöyle emretmiştir:

Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır. (Al-i İmran Suresi, 104)

Kuran'da ayrıca Allah'ın bu emrini yerine getiren insanların diğer insanlar için ne kadar hayırlı kimseler olduklarına da dikkat çekilmiştir:

Siz, insanlar için çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz; maruf (iyi ve İslam'a uygun) olanı emreder, münker olandan sakındırır ve Allah'a iman edersiniz. Kitap Ehli de inanmış olsaydı, elbette kendileri için hayırlı olurdu. İçlerinden iman edenler vardır, fakat çoğunluğu fıska sapanlardır. (Al-i İmran Suresi, 110)

Müminler, Kuran'ın iyiliği emretme hükmünü sadece doğru ve yanlışı hiç bilmeyen ve dini hiç tanımayan insanlara değil, aynı zamanda müminlere karşı da uygularlar. Çünkü insan sadece bilmediğinden değil, bazen de unuttuğundan, yanıldığından ya da nefsinin telkinlerine uyduğundan hata yapabilir. İşte bu durumda müminler birbirlerine Kuran'ın hükümlerini hatırlatarak iyiliği emretmiş ve kötülüğü engellemiş olurlar. Birbirlerine, dünya hayatında ancak iyilik yapanların ve salih amellerde bulunanların cennetle müjdeleneceklerini, kötülükten sakınmayanların ise cehennem azabıyla karşılık göreceklerini söyleyerek uyarırlar. Bu güzel sorumluluk nedeniyle en ufak bir bıkkınlık ya da sıkıntı duymaz, karşılarındaki insan ne kadar çok hata yaparsa yapsın sabırla, şefkatle ve merhametle hatırlatmaya devam ederler. Çünkü Allah pek çok ayetinde sabredenleri sevdiğini bildirerek, müminleri Kuran ahlakını uygulamakta sabırlı olmaya davet etmiştir. Allah ayetlerde şu şekilde bildirir:

Ey iman edenler, sabırla ve namazla yardım dileyin. Gerçekten Allah sabredenlerle beraberdir. (Bakara Suresi, 153)

Sabredenler ve salih amellerde bulunanlar başka. İşte, bağışlanma ve büyük ecir bunlarındır. (Hud Suresi, 11)

İslam, kötülüğe iyilikle karşılık vermeyi emreder

İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) oluvermiştir. (Fussilet Suresi, 34)

Kötülüğü en güzel olanla uzaklaştır; Biz onların nitelendiregeldiklerini en iyi bilenleriz. (Müminun Suresi, 96)

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi Allah müminlere, kötülüğe karşı en güzel tavırla karşılık verdikleri takdirde hayırlı bir sonuç elde edeceklerini vaat etmiştir. Hatta karşılarındaki kişiyle aralarında düşmanlık söz konusu olsa dahi sıcak bir dostluk oluşabileceğine dikkat çekmiştir. Kötülüğe karşı iyilikle karşılık vermek, inananların merhamet anlayışlarının da bir gereğidir. Karşı tarafın Allah'ın beğenmeyeceği kötü bir tavır içerisinde olduğunu gördükleri zaman, herşeyden önce bunun o kişinin ahireti açısından önemli olduğunu düşünerek, kibir ve gurura kapılmadan, ona hoşgörülü ve tevazulu bir biçimde yaklaşırlar.

İman edenler hayatları boyunca çok farklı karakterde insanla karşılaşabilirler. Ama karşılarındaki insanların tavırlarına göre, onlar da ahlak anlayışlarını değiştirmezler. Karşı taraf alaycı konuşabilir, çirkin sözler sarf edebilir, öfkelenebilir, kötülükte bulunabilir ya da düşmanca tavırlar sergileyebilir. Ancak müminin efendiliği, tevazusu, merhametli ve yumuşak başlı tavrı hiçbir zaman değişmez. Kendisine söylenen kötü bir söze bir benzeriyle karşılık vermez. Alay edene alayla, öfkeye öfkeyle cevap vermez. Öfkelenen bir insana karşı sakin ve itidalli olur. Sabreder ve müsamahakar olur. Kırıcı bir tavra karşılık, onu yaptığından utandıracak, güzel ahlaka özendirecek bir hoşgörü ve merhamet anlayışıyla hareket eder. Bu, Peygamberimiz (sav)'in de bizlere tavsiye ettiği bir ahlaktır. Peygamberimiz (sav) bir hadisinde "Müsamahakar ol ki, sana da müsamahakar davranılsın"[20] şeklinde buyurmuştur. Bir diğer hadisinde de müminlere şu şekilde seslenmiştir:

Hiçbiriniz: "Ben insanlarla beraberim. İnsanlar iyilik yaparsa ben de yaparım, kötü davranırsa ben de kötü davranırım" diyen şahsiyetsiz kimselerden olmasın!' Aksine insanlar iyilik yaparlarsa iyilik yapmak, kötü davranırlarsa, haksızlık etmemek için nefsinizi terbiye edin.[21]

Maide Suresi'nde Peygamberimiz (sav)'e bazı İsrailoğulları'nın ihanetlerine karşı affedici olması gerektiği şu şekilde bildirilmiştir:

... Kendilerine hatırlatılan şeyden (yararlanıp) pay almayı unuttular. İçlerinden birazı dışında onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet aldırış etme. Şüphesiz Allah iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 13)

Ayette de görüldüğü gibi Allah Peygamberimiz (sav)'e, sürekli ihanet gördüğü bir kısım İsrailoğulları'na karşı dahi bağışlayıcı olmasını emretmiştir. Ayrıca şunu da hiç

unutmamak gerekir: Karşı tarafın kötü bir ahlak göstermesi kişinin kendisinin de kötü ahlak göstermesine bir gerekçe değildir. Her insan Allah'a karşı yaptıklarından tek başına sorumludur. Dahası kötü bir tavra karşı şefkat, merhamet ve güzel ahlak gösterebilmek Kuran'a göre üstün bir ahlakın göstergesidir. Çünkü müminin bu güzel tutumu, onun Allah'a olan bağlılığının gücünü ve şiddetini gösterir. Bu güzel tutumunun karşılığı ise Yunus Suresi'nde şu şekilde haber verilir:

Güzellik yapanlara daha güzeli ve fazlası vardır. Onların yüzlerini ne bir karartı sarar, ne bir zillet, işte onlar cennetin halkıdırlar; orada süresiz kalacaklardır. (Yunus Suresi, 26)

İslam, müminlerin her zaman bağışlayıcı olmalarını emreder

Merhametin önemli göstergelerinden biri de kişinin affedici ve bağışlayıcı olabilmesidir. Allah Kuran'da iman eden kullarını "affedici ve bağışlayıcı" olmaya şöyle çağırmaktadır:

Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Bu, insanın nefsine zor gelebilen, ama Allah Katında güzel karşılığı olan bir tavırdır. İnsan yapılan bir hata karşısında öfkeye kapılabilir ya da affetmek istemeyebilir. Ama Allah müminlere affetmenin daha güzel olduğunu bildirmiş ve onları bu ahlaka teşvik etmiştir:

Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse (dirliği kurup-sağlarsa) artık onun ecri Allah'a aittir... (Şura Suresi, 40)

Bir başka ayette Allah **"Kim sabreder ve bağışlarsa, şüphesiz bu, azme değer işlerdendir." (Şura Suresi, 43)** şeklinde bildirerek bunun üstün bir ahlak olduğuna dikkat çekmiştir. Allah, **"Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir." (Nur Suresi, 22)** ayetiyle müminleri bağışlayıcı olma konusunda kendi durumlarını düşünmeye de teşvik etmiştir. Çünkü gerçekten her insan Allah'ın kendisini bağışlamasını, esirgemesini ve rahmet etmesini ister. Yine aynı şekilde bir hata yaptığı zaman, çevresindeki insanların kendisini mazur görmesini ve affetmesini diler. İşte Allah

müminlere bu durumu hatırlatarak kendilerine yapılmasından hoşlandıkları bir tavrı, başkalarına da göstermelerini emretmiştir. Bu, müminler arasında merhameti teşvik eden önemli bir hükümdür. Peygamber Efendimiz de bir sözünde "... Bir haksızlığı, bir zulmü affeden hiçbir adam yoktur ki, Allah onun izzetini artırmamış olsun."[22] şeklinde buyurmuş ve müminleri bağışlayıcı olmaya teşvik etmiştir.

Müminler her insanın hata yapabileceğini bildikleri için, karşı tarafa hoşgörü ile yaklaşırlar. Zira Kuran'da yer alan tevbe ile ilgili ayetlerde önemli olanın hata yapmak değil, hatayı fark eder etmez bir daha tekrar etmeme gayretiyle vazgeçmek olduğu bildirilmektedir. Bu ayetlerden biri şöyledir:

Allah'ın (kabulünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah, böylelerinin tevbelerini kabul eder. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır. (Nisa Suresi, 17)

Kişinin samimiyetini ifade eden bu şartlar oluştuğu sürece müminler de birbirlerine karşı son derece bağışlayıcı ve merhametli bir tavır gösterirler. Eğer hata yapan bir kişi yaptığından samimi olarak vazgeçmişse, o kimseyi geçmişte yaptıklarından dolayı yargılayamazlar. Ayrıca müminler kendileri tamamen haklı oldukları ve karşı tarafın tümüyle haksız olduğu bir durumda bile hiç tereddütsüz affedebilirler. Çünkü Allah bunun güzel bir ahlak özelliği olduğunu bildirerek müminlere tavsiye etmiştir:

Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakların)dan bağışlama ile (vaz) geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever. (Al-i İmran Suresi, 134)

Müminler affetme konusunda hataları büyük ya da küçük diyerek ayırmaz ve hataya göre farklı bir affedicilik anlayışı geliştirmezler. Hatayı yapan kişi istemeden büyük bir can ya da mal kaybına neden olmuş ve bu da karşı tarafın menfaatlerine büyük ölçüde zarar vermiş olabilir. Ancak meydana gelen her olayın Allah'ın izni ile ve bir kader dahilinde geliştiğini bilen müminler, bu tür bir olayı tevekkülle karşılar ve şahsi bir kızgınlık duymazlar.

Yine bu kişi cehalet sonucu Kuran'ın bir hükmüne karşı gelmiş ve Allah'ın koyduğu sınırları aşmış olabilir. Ancak bu tavırlarından dolayı kişiyi yargılayacak olan yalnızca Allah'tır. Bu nedenle herhangi bir konuda bir insanı yargılamak ya da affetmemek müminlerin sorumluluğunda değildir. Kişinin samimi olarak tevbe edip bu tavrından pişman olması durumunda alacağı karşılık sadece Allah Katındadır. Nitekim Allah pek çok ayetiyle "Allah'a ortak koşma" dışında müminlerin samimiyetle vazgeçtikleri hatalarını affedebileceğini bildirmiştir. Müminler bunu bilemeyecekleri için onlar ancak

Allah'ın bildirdiği şekilde affeder ve eğer bu konuda Kuran'da bildirilen bir açıklama varsa, hata yapan kişiye bu doğrultuda davranırlar.

İslam, İnsanlara Yumuşak Huylu Olmalarını Emreder

Allah iman edenlere karşı sonsuz merhamet sahibi olandır, bağışlayıcıdır, esirgeyicidir, yumuşak olandır. O, kainattaki tüm nimetleri insanın emrine veren, onları doğru yola ileten elçilerle destekleyen, birer hidayet rehberi olan vahiyleriyle salih birer kul olmaya yönelten, Rahman ve Rahim olandır. Rabbimiz, Halim (çok yumuşak olan), Adl (sonsuz adalet sahibi olan), Afüvv (affı çok olan), Asim (koruyan), Berr (kullarına karşı iyiliği çok olan), Gaffar (bağışlaması çok olan), Hafiz (koruyan ve gözeten), Kerim (ikramı bol ve cömert olan), Latif (lütuf sahibi), Muhsin (sonsuz ihsan sahibi olan), Rauf (pek esirgeyen, çok acıyan), Selam (her türlü tehlikeden kullarını emniyete çıkaran), Tevvab (tevbeleri kabul eden) ve Vehhab (bağışı çok olan, karşılıksız armağan eden) olandır.

İman edenler, Rabbimizin üzerlerindeki korumasının, sonsuz fazl ve ihsanının farkındadırlar. Bu nedenle de Allah'ın razı olacağı, sonsuz cennetine ve rahmetine layık bir kul olmak için ciddi çaba gösterirler. İman edenlerin en belirgin özelliklerinden biri -önceki sayfalarda da vurguladığımız gibi- sevgi dolu ve merhametli olmalarıdır. Müslüman aynı zamanda çok yumuşak huylu olan ve insanlara karşı hep güzel bir tutum içerisinde olan kimsedir. Allah Peygamberimiz (sav)'in bu yumuşak huylu tavrını iman edenlere örnek vermiştir:

Allah'tan bir rahmet dolayısıyla, onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar çevrenden dağılır giderlerdi. Öyleyse onları bağışla, onlar için bağışlanma dile ve iş konusunda onlarla müşavere et. Eğer azmedersen artık Allah'a tevekkül et. Şüphesiz Allah, tevekkül edenleri sever. (Ali İmran Suresi, 159)

Ayette Peygamberimiz (sav)'in yumuşak huylu ahlakının insanlar üzerinde çok olumlu bir etki meydana getirdiği ve insanların ona daha da bağlanmalarına vesile olduğu haber verilmektedir. Kuran'da diğer peygamberlerin sevgi dolu ve yumuşak huylu ahlakları da insanlara örnek olarak verilmiştir. Bu peygamberlerden biri Medyen halkına elçi olarak gönderilen Hz. Şuayb'dır. Ayette kavminin Hz. Şuayb için **"... sen gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın." (Hud Suresi, 87)** şeklinde söyledikleri haber verilmektedir. Hz. İbrahim de üstün ahlakıyla tüm insanlar için örnektir. Allah Kuran'da Hz. İbrahim'in duygulu, yumuşak huylu ve sevgi dolu olduğunu bildirir. Ayetler şu şekildedir:

İbrahim'in babası için bağışlanma dilemesi, yalnızca ona verdiği bir söz dolayısıyla idi. Kendisine, onun gerçekten Allah'a düşman olduğu açıklanınca

ondan uzaklaştı. Doğrusu İbrahim, çok duygulu, yumuşak huyluydu. (Tevbe Suresi, 114)

Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu, duygulu ve gönülden (Allah'a) yönelen biriydi. (Hud Suresi, 75)

Allah iman edenlere hep güzel davranışlarda bulunmalarını, güzel söz söylemelerini ve insanlara iyilikte bulunmalarını emretmiştir. Allah'ın elçileri de insanlara Allah'ın emrettiği şekilde davranmış ve güzel ahlaklarından asla taviz vermemişlerdir. Örneğin dönemin en azgın ve en zalim yöneticisi olan Firavun'a giden Hz. Musa'ya Allah şu şekilde seslenmiştir:

"Sen ve kardeşin ayetlerimle gidin ve Beni zikretmede gevşek davranmayın. İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp-düşünür veya içi titrer-korkar." (Taha Suresi, 42-44)

Yukarıdaki ayetler tüm insanlar için çok önemli hatırlatmalar içermektedir. Her insan Allah'ın Kuran'da bildirdiği bu güzel ahlakı eksiksiz bir şekilde yaşamakla, peygamberlerin ahlakını kendine örnek almakla yükümlüdür. Kuran'da Allah'ın yarattığı tüm varlıklara karşı çok büyük bir muhabbet duyan, sevgisini en güzel şekilde ifade eden, her zaman uzlaşmadan ve hoşgörüden yana olan, en zor durumda dahi güzel sözden asla vazgeçmeyen, isteyerek ve zevk alarak fedakarlıkta bulunan, insanlar için hep güzellik ve iyilik isteyen, şahsi menfaatlerini her zaman geri plana atan, kendi için istemediğini başkası için de istemeyen, ihtiyaç içinde olanın hemen yardımına koşan, zulme kesinlikle rıza göstermeyen bir insan modeli insanlara sunulmaktadır. Bu ise, hiç şüphesiz tüm insanların özlemini duydukları ve ihtiyacını hissettikleri bir modeldir.

İslam, inanç özgürlüğünü savunur

İslam inanç konusunda insanlara kesin ve açık bir dille, tam hürriyet tanır. İslam'ın vahyedildiği dönemden günümüze kadar geçerli olan bu anlayış, İslam ahlakının da temelini oluşturur. Bu konudaki ayetler çok açıktır.

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. (Bakara Suresi, 256)

İslam ahlakına göre insan istediği inancı seçmekte özgürdür ve hiç kimse bir diğerini inanç konusunda zorlayamaz. Müslüman İslam olmasını talep ettiği kişiye sadece tebliğ yapmakla, Allah'ın varlığını, Kuran'ın Allah'ın hak kitabı olduğunu, Hz. Muhammed (sav)'in O'nun elçisi olduğunu, ahiretin ve hesap gününün varlığını, İslam ahlakının güzelliklerini anlatmakla yükümlüdür. Ama bu yükümlülüğü sadece dini anlatma ile sınırlıdır. Allah Peygamberimiz (sav)'in de sadece bir tebliğci olduğunu Nahl Suresi'nde şu şekilde bildirir:

Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir biçimde mücadele et. Şüphesiz senin Rabbin yolundan sapanı bilendir ve hidayete ereni de bilendir. (Nahl Suresi, 125)

Bir diğer ayette ise **"... Hak Rabbinizdendir; artık dileyen iman etsin, dileyen inkar etsin...' (Kehf Suresi, 29)** şeklinde buyurulmakta ve Rabbimiz Peygamberimiz (sav)'e **"Onlar mü'min olmayacaklar diye neredeyse kendini kahredeceksin (öyle mi?)' (Şuara Suresi, 3)** şeklinde seslenmektedir. Kaf Suresi'nde ise Allah Peygambere şu hatırlatmada bulunmaktadır:

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

Kendisine Allah'ın, Katından bir hidayet olarak indirdiği İslam dini anlatıldığı zaman kişi kendi isteğiyle iman eder, hiçbir baskı ya da zorlama altında kalmadan karar verir. İnsan doğruyu ya da yanlışı seçmekte özgürdür. Eğer yanlış seçimi yaparsa ahirette bunun karşılığını alacaktır. Kuran ayetlerinde bu konuyla ilgili çok açık emirler ve hatırlatmalar bulunmaktadır:

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

Örneğin bir müminin tebliği karşısında bir kişi derhal iman ederken, diğer bir kişi inkar ederek alaycı ve saldırgan tavırlarla karşılık verebilir. Başka bir kişi vicdanını kullanıp, hayatını Allah'ın razı olacağı umulan geçirmeye karar verirken, diğer kişi ise inkarcılardan olup, güzel söze kötülükle karşılık verebilir. Ancak bu inkar, daveti yapan kimseyi hiçbir şekilde umutsuzluğa ya da üzüntüye düşürmez. Allah Yusuf Suresi'nde şu şekilde buyurmaktadır:

Sen şiddetle arzu etsen bile, insanların çoğu iman edecek değildir. Oysaki sen buna karşı onlardan bir ücret de istemiyorsun. O, alemler için yalnızca bir 'öğüt ve hatırlatmadır.' (Yusuf Suresi, 103-104)

Burada önemli olan Kuran'a uymaya davet eden kişinin, karşılaştığı tepkiler ne olursa olsun her zaman için Allah'ın razı olacağı umulan ahlakı göstermesi, güzel ahlakından kesinlikle taviz vermemesi, tevekküllü davranmasıdır. Nitekim Allah **'İçlerinde zulmedenleri hariç olmak üzere, Kitap Ehli'yle en güzel olan bir tarzın dışında mücadele etmeyin. Ve deyin ki: "Bize ve size indirilene iman ettik; bizim ilahımız da, sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)** ayetiyle dinin nasıl anlatılacağını da bizlere bildirmiştir: "En güzel tarzda."

Şunu hiç unutmamak gerekir ki, yeryüzündeki küçük büyük her olay Allah'ın yarattığı kader doğrultusunda gelişmektedir. Ve iman etmeye davet edilen bir kişiye hidayeti veren de Allah'tır. Bu nedenle müminler, inkarcıların davranışları ile ilgili olarak hiçbir sıkıntı duymazlar. Kuran'da bu konuyla ilgili pek çok örnek verilmiştir. Allah **"Şimdi onlar bu söze (Kur'an'a) inanmayacak olurlarsa sen, onların peşi sıra esef ederek, kendini kahredeceksin (öyle mi)?"** (**Kehf Suresi, 6)** ayetiyle Peygamberimiz (sav)'e Kuran'a davet ettiği insanların iman etmemelerinin onda bir sıkıntı oluşturmaması gerektiğini bildirmiştir. Bir başka ayette ise; **"Gerçek şu ki, sen, sevdiğini hidayete erdiremezsin, ancak Allah, dilediğini hidayete erdirir; O, hidayete erecek olanları daha iyi bilendir." (Kasas Suresi, 56)** şeklinde bildirilmiştir. Dolayısıyla bir insanın yaptığı davet, söylediği güzel sözler, anlattığı her ayrıntı ancak Allah'ın dilemesiyle karşıdaki kişi üzerinde etki eder.

İman eden kişinin tek sorumluluğu Kuran'a davet etmektir. İnkarcıların inkarda diretmelerinden ve bu yaptıkları nedeniyle cehennem azabını hak etmelerinden yana hiçbir yükümlülüğü yoktur. Rabbimiz **"Şüphesiz Biz seni bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak, hak (Kur'an) ile gönderdik. Sen cehennemin halkından sorumlu tutulmayacaksın**." **(Bakara Suresi, 119)** ayetiyle bu gerçeği Peygamber Efendimize de bildirmiştir.

Allah insana akıl ve vicdan vermiştir. Elçileri ve elçilerine vahyettiği kutsal kitaplarıyla hak yolunu göstermiştir. Bu nedenle de insan kendi seçimlerinden sorumludur. İslam ahlakı ancak samimi kararla, Allah'a teslimiyetle ve her zaman doğruları emreden vicdanın sesini dinleyerek yaşanabilir. Bir kişiyi ibadet etmeye zorlamak İslam ahlakına tamamen aykırıdır. Çünkü önemli olan kişinin kalben Allah'a teslim olması, samimi olarak iman etmesidir. Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar o sistemden korktukları için dindar olurlar. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah rızası için dinin yaşanmasıdır. Allah Ğaşiye Suresi'nde Peygamberimiz (sav)'e şu şekilde buyurmaktadır:

Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin. Ancak kim yüz çevirir ve inkar ederse Allah, onu en büyük azab ile azablandırır. Şüphesiz onların dönüşleri Bizedir. Sonra onları hesaba çekmek de elbette Bize aittir. (Ğaşiye Suresi, 21-26)

İslam dini, yukarıda da üzerinde durduğumuz gibi, insanları dini inançlarını seçmede özgür bırakırken, onların diğer dinlere saygılı olmalarını emreder. Bir insan Kuran'da batıl olarak tarif edilen bir inanca sahip olsa dahi, İslam topraklarında huzur ve barış içinde yaşayabilir, ibadetlerini özgürce yapabilir. Allah Peygamberimiz (sav)'e inkar edenlere şu şekilde söylemesini emretmiştir:

Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana. (Kafirun Suresi, 2-6)

İslam ahlakına göre her insan kendi inançlarına göre ibadetlerini özgürce yerine getirebilir. Hiç kimse bir diğerini kendi dininin ibadetlerini yerine getirmekten alıkoyamaz. Ya da bir insanı istediği şekilde ibadet etmeye zorlayamaz. Bu İslam ahlakına aykırıdır ve Allah'ın razı olmadığı bir davranış biçimidir. İslam tarihini incelediğimizde herkesin özgürce ibadet edebildiği, inançlarının gereklerini yerine getirebildiği bir toplum modeli görülür. Kuran'da Ehl-i Kitab'ın ibadet yerleri olan manastır, kilise ve havralardan da Allah'ın koruduğu ibadet mekanları olarak söz edilir:

... Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah Kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır. (Hac Suresi, 40)

Peygamberimiz (sav)'in hayatı da bu gibi örneklerle doludur. Hatta Peygamberimiz (sav) kendisiyle görüşmeye gelen Hıristiyanların kendi mescidinde ibadet etmelerini söylemiş ve bu iş için mescidi onların kullanımına bırakmıştır.[23] Peygamberimiz (sav)'den sonraki halifeler devrinde de bu hoşgörülü anlayış korunmuştur. Şam fethedildiği zaman, camiye çevrilen bir kilise ikiye bölünmüş, bir yarısında Hıristiyanlar, öbür yarısında Müslümanlar ibadet etmişlerdir.[24]

İslam, zulme rıza gösterilmemesini emreder

Müminler şahit oldukları, duydukları, hatta dolaylı yoldan haberdar oldukları hiçbir zulme karşı duyarsız kalmazlar. Kuran ahlakından kaynaklanan merhametleri onları, her türlü zorbalığa, kötülüğe ve zulme karşı tavır almaya, mazlumların hakkını korumaya ve onlar için fikri mücadele etmeye yöneltir. Karşılarında en yakın dostları da olsa, hiç tanımadıkları ve hiçbir menfaatlerinin olmadığı yabancı biri de olsa, yapılan zulmü engelleme konusunda kararlı davranırlar. Bu durumun Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak ve Kuran ahlakını uygulamak için değerli bir fırsat olduğunu düşünürler. Müminin vicdanı çok duyarlı olduğu için merhamet anlayışı en küçük bir haksızlığa ya da zulme göz yummasına kesinlikle izin vermez. En başta kendisi kimseye karşı zulmedici, haksızlık edici bir tavır göstermeyerek bu ahlakın öncüsü olur. Başkalarında şahit olduğunda ise bu durumu ortadan kaldırmak için elinden gelen en son noktaya kadar çaba sarf etmedikçe vicdanı rahat etmez. Çünkü gerçek merhamette zulmü görmezlikten gelme, unutma ya da ona aldırış etmeme gibi bir durum söz konusu olmaz.

Cahiliye insanları ise zulüm kapılarına gelene kadar harekete geçmezler. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" atasözü bu yaklaşımı en güzel şekilde vurgulamaktadır. Bu onların yapılan iyiliklerin ve gösterilen güzel ahlakın ahirette karşılarına çıkacağını unutmalarından veya bunu inkar etmelerinden kaynaklanır. Mümin ise bu durumun bilincindedir; bu nedenle de tanımadığı bir insana bile merhametle yaklaşıp onu zulümden kurtarmaya çalışır. Kimse destek olmasa bile tek başına, tüm imkanlarını seferber ederek kötülüğü engellemeye çalışır. Aksi şekilde davranan insanlar çoğunlukta da olsalar, onların vicdansızlıkları ve umursuzlukları inananları gevşekliğe sürüklemez. Müslümanlar, ahirette her şahit oldukları olayda haktan yana nasıl bir çaba harcadıklarından sorguya çekileceklerini ve bu zulmü engellemek için ne yaptıklarının kendilerine sorulacağını bilirler. Dünyada pek çok insanın yaptığı gibi "görmedim, duymadım ya da fark etmedim" diyerek sorumluluktan kaçamayacaklarını, sadece vicdanlı davrananın kazançlı olacağını unutmazlar. Çünkü insan tek başına imtihan olmaktadır ve **"... o Bize, 'yapayalnız tek başına' gelecektir" (Meryem Suresi, 80)** ayetinde de belirtildiği gibi, tek başına Allah'ın huzuruna gidip, dünyada yaptıklarının hesabını verecektir. İyi ve güzel davranışlarla bulunup, her türlü zulmün karşısında yer alanlar ve kötülüklere karşı Allah yolunda güzel bir mücadele gösterenler, amellerinin karşılığında Allah'tan güzel bir ecir umabileceklerdir. Allah bir ayetinde bu konudan şöyle bahsetmektedir:

Hayır, kim (güzel davranış ve) iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 112)

ESKİ AHİT'TEN VE İNCİL'DEN BARIŞA, HOŞGÖRÜYE VE GÜZEL AHLAKA DAVET

Önceki bölümde Allah'ın Kuran ayetleriyle insanları sevgiye, huzura ve güven dolu bir hayata davet ettiğinin üzerinde durduk ve İslam'ın bir barış dini olduğunu vurguladık. Kuran ahlakının yaşandığı bir toplumda hoşgörülü, uzlaşmacı, insancıl, düşünce özgürlüğüne saygılı, insan haklarına önem veren bir model oluşacağını anlattık. Çünkü İslam ahlakı diğer İlahi dinlerde de olduğu gibi sevecen, olgun, itidalli, ılımlı, yumuşak huylu, mülayim, nezaketli, kavga ve çatışmadan sakınan, insaflı, vefalı, anlayışlı, affedici ve hoşgörülü ahlaka sahip insanlardan oluşan bir toplum modeli sunar ve iman edenlere de böyle bir toplum oluşturmak için gayret etmelerini emreder.

Kuran'dan önce indirilen hak kitaplarda da -her ne kadar çeşitli bozulmalara uğramış olsalar da- Kuran'la uyum içinde olan bölümler bulunmaktadır. Kuran'da ismi geçen bu kitaplarda aynı güzel ahlak emredilmekte, insanlar hep sevgiye ve barışa sevk edilmektedir. Bu bölümde de Eski ve Yeni Ahit'in Kuran'la uyum içinde olan bölümlerinden sevgiye, barışa ve hoşgörüye teşvik içeren açıklamalara, terörün ve zulmün yasaklandığı emirlere dikkat çekecek, dünyanın dört bir yanındaki Yahudilerin ve Hıristiyanların da bu emirler doğrultusunda hareket edip, terörün karşısında yer almaları gerektiğinin üzerinde duracağız.

Ancak bundan önce bir konunun üzerinde durmak gerekmektedir: Eski Ahit, Hz. Musa'ya verilen Tevrat'ı, Hz. Davud'a verilen Zebur'u (Mezmurlar) ve çeşitli Yahudi peygamberleri tarafından yazıldığı ve onların hayatlarını anlattığı yazıları içeren bir kitaplar bütünüdür. Yahudiler tüm Eski Ahit'e inanırlar. Hıristiyanlar ise hem Eski Ahit'e hem de ona ilave olarak "Yeni Ahit" adı verilen ve "İncil" adlı dört kitabın ve diğer bazı mektupların bulunduğu ikinci bir kitaplar bütününe inanırlar. Ancak Kuran'a göre, Tevrat, Zebur ve İncil, Allah'ın vahyinden sonra insanlar tarafından tahrif edilmiştir. Bu tahrifat nedeniyle mevcut Eski Ahit ve Yeni Ahit'e birer İlahi kelam olarak değil, içinde Kuran'la uygun, hak kısımlar bulunan, ancak bunun yanında çeşitli insani hatalar da içeren kaynaklar olarak bakmak gerekir. Dolayısıyla Eski Ahit'ten ve Yeni Ahit'ten yararlanırken bu açıklamaların doğruluğunu Kuran'a uygun olup olmamasına göre anlayabiliriz.

Eski Ahit'ten Terörü Lanetleyen, Sevgiyi ve Barışı Teşvik Eden Açıklamalar

Kötülüğü değil, iyiliği arayın ki, yaşayasınız;
ve böylece Rab, ordular ın Allah' ı, dediğiniz gibi
sizinle beraber olur. Kötülükten nefret edin,

ve iyiliği sevin... (Amos, Bap 5, 14-15)

Kitabın önceki bölümlerinde de detaylı olarak vurguladığımız gibi, Allah'ın kullarına bir hidayet rehberi olarak gönderdiği hak kitaplarında sevgiye, barışa, hoşgörüye ve adalete dayalı bir toplum modeli tarif edilmektedir. Örneğin Allah Maide Suresi'nde Yahudilere indirilen Tevrat'ın insanlar için bir yol gösterici olduğunu bildirmektedir:

Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (Rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (Ahbar), Allah'ın kitabını korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi.)... (Maide Suresi, 44)

Tevrat'taki bu İlahi emirlerin bir kısmını bugün de Eski Ahit'te bulmak mümkündür. Eski Ahit'te de insanlar kötülük yapmaktan, zorbalıktan, hırsızlıktan, rüşvetten, sahtekarlıktan, zalimlikten men edilmekte, hep güzel ahlaka yönlendirilmektedirler. Nitekim Allah Araf Suresi'nde şu şekilde bildirmektedir:

(Allah:) "Ey Musa" dedi. "Sana verdiğim risaletimle ve seninle konuşmamla seni insanlar üzerinde seçkin kıldım. Sana verdiklerimi al ve şükredenlerden ol." Biz ona Levhalar'da herşeyden bir öğüt ve herşeyin yeterli bir açıklamasını yazdık. (Ve:) "Şimdi bunlara sıkıca sarıl ve kavmine de emret ki, en güzeliyle sarılsınlar. Size fasıkların yurdunu pek yakında göstereceğim" (dedik). (Araf Suresi, 144-145)

İsrailoğulları'nın kutsal kitabının pek çok bölümünde güzel ahlak detaylı olarak ve çeşitli örnekler verilerek tarif edilmektedir. Birçok bölümde de şiddetin, zorbalığın yerildiği, şiddeti yol edinenlerin lanetlendiği ifadeler bulunmaktadır. Bunlardan bazılarını aşağıda inceleyeceğiz:

Şiddet ve Zorbalığın Her Türlüsü Yasaklanmıştır

Eski Ahit'te kötülük yapanların ve insanlar arasında kötülüğün yayılmasını isteyen kişilerin alacağı karşılık detaylı olarak tarif edilmekte, insanlar bu kişilerin yolunu izlememe konusunda uyarılmaktadırlar. Öfkeye kapılıp insanlara zarar vermek, onları doğru yollarından uzaklaştırmak, kan dökmek, bir kişiyle çekişmek Allah'ın hoşlanmadığı ve yasakladığı hareketler olarak anlatılmaktadır. Allah şerrin ve zorbanın ardından gidenleri şiddetle lanetlemekte ve bu kişilerin asla selamet bulamayacaklarını bildirmektedir. Eski Ahit'te yer alan bazı açıklamalar şu şekildedir:

Simeon ve Levi kardeştirler; zorbal ık silahları onların kılıçlarıdır. Ey can ım, sen onlar ın meclislerine girme; ey izzetim, sen onlar ın cemiyetleriyle birleşme; çünkü **onlar öfkelerinde adam öldürdüler; ve kızgınlıklarında sığ ırlar topal ettiler. Onların öfkesi lânetli olsun, çünkü o vahşi idi; onların gazabı lânetli olsun, zira gaddardı; (Tekvin, Bap 49, 5-7)**

... Kötüler çalkalanan deniz gibidirler; çünkü o rahat duramaz ve onun sular ı d ışar ı çamur ve kir atar. Allah' ım diyor: **Kötülere selâmet yoktur. (İşaya, Bap 57, 20-21)**

Ey İsrail oğullar ı... **memlekette hakikat ve iyilik ve Allah bilgisi yok. Lânet ve yalan ve adam öldürme ve hırsızlık ve zinadan başka bir şey yok; zorbalık ediyorlar, ve kan üzerine kan dökülüyor.** Bundan ötürü memleket yas tutacak ve onda oturan herkes, k ır hayvanlar ı ve göklerin kuşlar ı da zebun düşecek; ve denizin bal ıklar ı bile ortadan kald ır ılacak. **Ancak kimse çekişmesin ve kimse azarlamasın; çünkü kavmin kâhinle çekişenIer gibidir. (Hoşea, Bap 4, 1-4)**

Gilead fesat işleyenlerin şehridir; **kan izleriyle doludur.** Haydut çeteleri adam bekledikleri gibi, kâhinler tak ımı Şekem'e giden **yoIda adam öldürüyorlar;** gerçek onlar hayas ızl ık ettiler. **(Hoşea, Bap 6, 8-9)**

Merhametli adam kendi can ına iyilik eder; fakat gaddar adam kendi etine işkence eder... Salâhta sabit olan hayata erer; ve şerrin ard ınca giden kendi ölümü için eder... Emin ol, şerir adam suçsuz tutulmaz; fakat salihlerin zürriyeti kurtulacakt ır. (Süleyman'ın Meselleri, Bap 11, 17-21)

Yaramaz adam şer çukurunu kazar; ve onun dudaklar ında sanki yakan ateş vard ır. Eğri adam kavga salar; ve çekiştirici adam yak ın dostlar ı ay ır ır. Zorba adam arkadaş ın ı ayart ır ve onu iyi olmayan yolda yürütür... Geç öfkelenen adam yiğitten iyidir... (Süleyman'ın Meselleri, Bap 16, 27-32)

Rab kötülerden uzaktır... (Süleyman'ın Meselleri, Bap 15, 29)

Eski Ahit'te kötülük yapanların, insanlara zorbaca davrananların, gaddarların, şerirlerin yaptıkları zulüm detaylı olarak tarif edilmekte, yaptıklarının karşılığını mutlaka alacakları belirtilmektedir. Ancak bunun yanı sıra eğer yaptıklarından geri döner, tevbe edip Allah'ın dinine uyarlarsa artık iyi bir insan olarak kabul edilecekleri de bildirilmektedir. Bu konuyla ilgili açıklamalar şu şekildedir:

Fakat siz: Rabbin yolu doğru değil, diyorsunuz. Ey İsrail evi, şimdi dinleyin: Benim yolum mu doğru değil? Doğru olmayan sizin yollar ın ız değil mi? Salih adam salâh ından döner ve kötülük eder ve onlarda ölürse, işlemiş olduğu kötülükte ölür. **Kötü adam da işlemiş olduğu kötülükten döner ve hak olanı ve doğru olanı yaparsa, o adam canını yaşat ır. Madem ki görüyor ve işlediği bütün günahlardan dönüyor, elbette yaşayacak, ölmeyecektir.** Ancak İsrail evi: Rabbin yolu doğru değil, diyorlar. Ey İsrail evi, Benim yollar ım mı doğru değil? Doğru olmayan sizin yollar ın ız değil mi? Bundan dolayı, ey İsrail evi, size, herkese kendi yollar ına göre hükmedeceğim, Rab Yehova'n ın sözü. Dönün ve kendinizi bütün günahlar ın ızdan döndürün de, fesat sizi helâke düşürmesin. İşlemiş olduğunuz günahlar ın hepsini üzerinizden at ın ve

kendinize yeni yürek ve yeni ruh yap ın; ve niçin ölesiniz, ey İsrail evi? **Çünkü ölen adam ın ölümünden ben zevk duymam, Rab Yehova'n ın sözü; öyle ise, dönün de yaşay ın. (Hezekiel, Bap 18, 25-32)**

Rab şöyle diyor: ... size karş ı bir düzen düşünmekteyim; şimdi her biriniz, **kendi kötü yolunuzdan dönün ve yollarınızı ve işlerinizi ıslâh edin.** Fakat onlar diyor: Boşuna; çünkü biz düzenlerimizin ard ınca yürüyeceğiz ve **her birimiz kötü yüreğimizin inatç ıl ığ ına göre işleyeceğiz.** (**Yeremya, Bap 18, 11-12)**

... Atalar ın ız gibi olmay ın; önceki peygamberler onlara çağ ır ıp dediler: Ordular ın Rabbi şöyle diyor: **Şimdi kötü yollarınızdan ve kötü işlerinizden dönün;** fakat onlar işitmediler ve beni iyi dinlemediler... (**Zekarya, Bap 1, 3-4)**

İnsanlara Zarar Verilmesi Yasaklanmıştır

Eski Ahit'te insanlara zarar vermemekle, cinayet işlememekle, insanlar arasında adaletle hükmetmekle, haksızlık yapmamakla ilgili de pek çok emir bulunmaktadır.

Katletmeyeceksin. Zina etmeyeceksin. Çalmayacaks ın. Komşuna karş ı yalan şehadet etmeyeceksin. Komşunun evine tamah etmeyeceksin... **(Çıkış, Bap 20, 13-17)**

Hükümde haks ızl ık etmeyeceksiniz... ve kudretlinin hat ır ına itibar etmeyeceksin; ve komşuna adaletle hükmedeceksin. Kavminin aras ında çekiştiricilik edip gezmeyeceksin; komşunun kan ına karş ı ayağa kalkmayacaks ın; Ben Rab'ım... **Öç almayacaksın ve kavminin oğullarına kin tutmayacaksın;** ve komşunu kendin gibi seveceksin; Ben Rab'ım. **(Levililer, Bap 19, 15-18)**

Allah' ın Rabbin miras olarak sana vermekte olduğu memleketinin içinde suçsuz kan dökülmesin ve senin üzerine kan olmas ın. (Tesniye, Bap 19, 10)

Ölüme götürülenleri kurtar ve öldürülmeye sendeleyerek gidenleri esirge. İşte, bunu bilmiyorduk, dersen; Yürekleri tartan anlamaz m ı? Ve senin canını koruyan bilmez mi?... (Süleyman'ın Meselleri, Bap 24, 11-12)

İnsanlara İyilikle Davranmak Emredilmiştir

Yine Tevrat'ta insanlar arasında kardeşliğin yaygınlaşmasını, sevgiyi, fedakarlığı, tevazuyu emreden pek çok açıklama bulunmaktadır. Yahudiler de aynı Müslümanlar ve Hıristiyanlar gibi insanlara güzellikle davranmakla, iyilik yapmakla, doğruluktan asla sapmamakla, ılımlı ve yumuşak huylu olmakla, hoşgörülü ve affedici olmakla emrolunmuşlardır. Bu tavsiyelerden bazıları şunlardır:

Kendiniz için doğrulukla ekin, iyiliğe göre biçin... Kötülük ektiniz, fesat biçtiniz; yalan ın meyvas ın ı yediniz; çünkü kendi yoluna, yiğitlerinin çokluğuna güvendin...

Kendilerini kap ıda azarlayan adamdan nefret ediyorlar ve doğrulukla söyleyenden ikrah ediyorlar. Bundan ötürü, madem ki fakiri ayak alt ına al ıyorsunuz ve ondan buğday hediyeleri kopar ıyorsunuz; yontulmuş taştan evler yapt ın ız, fakat onlarda oturmayacaksınız... Çünkü cinayetlerinizin çok ve suçlarınızın ağır olduğunu biliyorum, ey salihi sıkıştıranlar, rüşvet alanlar ve kapıda yoksulların hakkını saptıranlar! Bundan dolayı akıllı adam bu vakitte susacaktır; çünkü vakit kötüdür. **Kötülüğü değil, iyiliği aray ın ki, yaşayas ın ız; ve böylece Rab, ordular ın Allah' ı, dediğiniz gibi sizinle beraber olur. Kötülükten nefret edin ve iyiliği sevin ve kap ıda hakk ı pekiştirin... (Amos, Bap 5, 10-15)**

İnsanlar Güzel Ahlaka Davet Edilmişlerdir

Ey adam, iyi olanı sana bildirdi; ve **hak olanı yapmak ve merhameti sevmek** ve Allah'ınla **alçak gönüllü olarak yürümekten başka Rab senden ne ister? (Mika, Bap 6, 8)**

Ne vakte kadar haksız hüküm vereceksiniz ve kötülere saygı göstereceksiniz? Zayıfın **ve yetimin davasını görün; düşküne ve yoksula adalet edin. Zayıfı ve fakiri çekip kurtarın; onları kötüler elinden azat edin. (Mezmurlar, Bap 82, 2-4)**

Doğrular ın kemali kendilerine yol gösterir; fakat hainlerin sap ıkl ığ ı kendilerini helâk eder. Gazap gününde mal işe yaramaz; **fakat salâh ölümden kurtar ır**. Kâmil adam ın salâh ı kendi yolunu doğrultur; fakat kötü adam kendi kötülüğü ile düşer. **Doğrular ın salâh ı kendilerini kurtar ır;** fakat hainler kendi fesatlar ı ile tutulurlar**. (Süleyman'ın Meselleri, Bap 11, 3-6)**

Salihlerin isteği ancak iyiliktir; fakat kötülerin beklediği gazapt ır. (Süleyman'ın Meselleri, Bap 11, 23)

İyiliği gayretle arayan lûtuf bulur; fakat şer onu arayan ın baş ına gelir. (Süleyman'ın Meselleri, Bap 11, 27)

Rab kötü adam ın yolundan ikrah eder; fakat salâh ın ard ınca gideni sever. (Süleyman'ın Meselleri, Bap 15, 9)

İnayet ve hakikatla fesat örtülür; **ve insan Rab korkusu ile şerden ayrılır. Adamın yolları Rabbe makbul olunca, düşmanlarını bile kendisi ile barıştırır.** Salâhla olan az şey, haksızlıkla olan büyük iratlardan iyidir. **(Süleyman'ın Meselleri, Bap 16, 6-8)**

Şerden ayrılmak doğru adamlar ın büyük yoludur... (Süleyman'ın Meselleri, Bap 16, 17)

Şerir adamlara imrenme; ve onlarla beraber olmaya arzu çekme. Çünkü onlar ın yürekleri zorbal ık tasarlar ve dudakları kötülük söylerler. (Süleyman'ın Meselleri, Bap 24, 1-2)

Ey kötü adam, salihin oturduğu yere karşı pusu kurma; onun yurdunu yıkma; çünkü salih yedi kere düşer de, yine kalkar; fakat felâkette kötüler yıkılırlar. Düşmanın y ıkılınca sevinme, düştüğü zaman yüreğin mesrur olmasın; yoksa Rab bunu görür... Kötülük edenlerden ötürü kızma; kötü adamlara da imrenme; çünkü şerir adamın sonu gelmez... (Süleyman'ın Meselleri, Bap 24, 15-20)

Barış Yanlısı Olmak Emredilmiştir

Yahudiler de aynı Müslümanlar gibi savaş çıkmasını engellemeyi ve öncelikle barış sağlamayı amaçlamakla emrolunmuşlardır. Eski Ahit'e ve İncil'e göre bir Hıristiyanın nasıl bir ahlaka sahip olmasının gerektiğinin anlatıldığı "Hıristiyan Ahlakı" isimli eserde bu durum "Kutsal Kitap'ta bahsi geçen çatışmaların kendilerini korumak gibi bir nedeni bulunmaktadır."[25] şeklinde özetlenmektedir. Bir savaş durumunda savunmasız çocuklara zarar vermek ise yasaklanmıştır.

Ve vaki oldu ki, k ırall ık kendi elinde (İsrail Kıralı Yoahaz'ın oğlu Yoaşin) pekişince, babas ı k ıral ı vurmuş olan kullar ım vurdu; **fakat Musa'n ın şeriat kitab ında yaz ıl ı olduğu gibi vuranlar ın çocuklar ın ı öldürmedi**, nas ıl **ki, Rab: Babalar oğullar ı için öldürülmeyecekler ve oğullar babalar için öldürülmeyecekler... (2. Krallar, Bap 14, 5-6)**

Eski Ahit'e Göre Din Ahlakının Hakim Olduğu Ortam

Müslümanlık'ta olduğu gibi Yahudilik'te de insanlara örnek bir toplum modeli sunulmaktadır. Allah'ın insanlara rehber olarak gönderdiği elçiler, Allah'a olan güçlü imanları, güzel ahlakları ve Allah'ın ayetlerini uygulamadaki titizlikleriyle insanlara en güzel örnektirler. Bu nedenle iman edenlerin öncelikle yapmaları gereken şey, peygamberlerin ahlaklarını kendilerine örnek almak ve onlar gibi bir yaşam sürmeye çalışmak olmalıdır. Din ahlakının insanlara kazandırdığı tüm güzel ahlak özelliklerinin insanlar arasında yaygınlaşması dünya üzerinde cennet benzeri bir ortam oluşturacaktır. Böyle bir toplumda terör ve anarşi belası ortadan kalkacaktır. Çünkü Allah'tan korkan iman sahipleri O'nun emirlerine olan titizliklerinden dolayı her türlü bozgunculuktan, itaatsizlikten şiddetle kaçınacak, dünya barışla, hoşgörüyle, ılımlı ve anlayışlı insanlarla dolacaktır. Eski Ahit'te de din ahlakının hakim olduğu hayatın nasıl olacağı bazı örneklerle tarif edilir. Bunlardan bazıları şu şekildedir:

O zaman adalet çölde sakin olacak; ve doğruluk semereli tarlada oturacak. Ve doğruluğun işi selâmet olacak; ve doğruluğun semeresi ebedî susma ve

güvenme olacak. Ve kavmim selâmet yurdunda ve emniyetli meskenlerde ve rahat yerlerinde oturacak. (İşaya, Bap 32, 16-18)

Çöl ve kurak yer mesrur olacak; ve bozk ır sevinecek ve nergis gibi çiçeklenecek. Bol bol çiçeklenecek ve sevinçle ve terennümle sevinecek... Rabbin izzetini, Allah' ım ız ın haşmetini görecekler. Zay ıf elleri kuvvetlendirin ve sarsak dizleri pekiştirin. Yürekleri korkak olanlara deyin: Kuvvetlenin, korkmayın... O zaman körlerin gözleri açılacak, sağırların da kulakları açılacak. O zaman topal adam geyik gibi s ıçrayacak ve dilsizin dili terennüm edecek; çünkü çölde sular ve bozk ırda seller f ışk ıracak. (İşaya, Bap 35, 1-6)

Hakla yürüyen ve doğru söyleyen, gadr ile olan kazanc ı hor gören, rüşvet almaktan ellerini silken, kan dökme sözünü işitmeye kulak t ıkayan ve kötülüğü görmemek için gözlerini yuman; **yüksek yerlerde o oturacak; kaya hisarlar ı onun yüksek kulesi olacak; ekmeği verilecek; suyu emin olacak. (İşaya, Bap 33, 15-16)**

... Kötülük zincirlerini açmak, boyunduruk bağlar ın ı çözmek ve ezilmiş olanlar ı hür olarak koyvermek ve her boyunduruğu k ırmak, Benim seçtiğim oruç bu değil mi? Kendi ekmeğini aç olanla paylaşmak ve yurtsuz düşkünleri kendi evine getirmek ve ç ıplağ ı görünce üstünü örtmek ve kendi etinden olandan kaç ınmamak değil mi? O zaman ış ığ ın tan gibi doğar ve yaran çabuk et sürer ve senin önünden kendi salâh ın yürür; Rabbin izzeti dümdar ın olur. O zaman imdada çağ ıracaks ın ve Rab cevap verecek; feryat edeceksin ve: İşte, buraday ım, diyecek. Eğer boyunduruğu, parmak uzatmay ı ve fesat söylemeyi ortan ızdan kald ır ırsan; ve can ın ın çektiği şeyi aç olana verirsen ve alçalt ılm ış can ı doyurursan; o zaman karanl ık içinde ış ığ ın doğacak ve koyu karanl ığ ın öğle vakti gibi olacak. (İşaya, Bap 58, 6-10)

Yeni Ahit'ten İnsanlara Sevgi ve Barış Dolu Bir Dünya İçin Tavsiyeler

... Allah'ın Rabbi tüm yüreğinle, tüm canınla, tüm anlayışınla seveceksin. En önemli olan ve başta gelen buyruk budur. İkincisi de bununla eşit değerdedir. İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin. (Matta, Bap 22, 37-39)

Eski Ahit'te olduğu gibi, Hıristiyanların kutsal kitabı olan Yeni Ahit'te, yani İncil'de de, insanların zulüm ve bozgunculuktan men edildiği birçok açıklama bulunmaktadır. İnsanlar her zaman için affediciliğe, barışa, hoşgörü ve uzlaşıya davet edilmektedir. Bu nedenledir ki, Hıristiyanlık ılımlı, anlayışlı, sevecen, kavga ve çatışmadan uzak bir insan modeli öngörür. Hz. İsa'nın indirdiği dini izleyen ve onun güzel ahlakını kendilerine örnek alan Hıristiyanların bu ahlakları Kuran'ın Hadid Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

Sonra onların izleri üzerinde elçilerimizi birbiri ardınca gönderdik. Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik; ona İncil'i verdik ve onu izleyenlerin kalplerinde bir şefkat ve merhamet kıldık... (Hadid Suresi, 27)

Allah bir diğer Kuran ayetinde **"... Onlardan (insanlardan), iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da: "Hıristiyanlarız" diyenleri bulursun. Bu, onlardan (birtakım) papaz ve rahiplerin olması ve onların gerçekte büyüklük taslamamaları nedeniyledir." (Maide Suresi, 82)** şeklinde buyurmakta ve samimi kalple Allah'a yönelen Hıristiyanların güzel ahlaklarını övmektedir.

Hıristiyanlığın bu olumlu ahlakı, İncil'deki hükümlere dayanmaktadır. Hıristiyanlar İncil açıklamalarıyla kötülüğe karşı iyilikle cevap vermeye, insanları karşılıksız sevmekle ve ihtiyaç içinde olanlara karşılıksız yardım etmekle emrolunmaktadırlar. Hatta Yeni Ahit'te iman edenlerin Rabbimize ve iman edenlere karşı duydukları "karşılıksız sevgiyi" anlatmak için özel bir kelime kullanılmaktadır. Hıristiyan ahlakının anlatıldığı bir eserde bu durum şöyle anlatılır.

"Agape" (İncil'de) en çok kullanılan sevgi sözcüğüdür (116 kez) Agape her zaman veren ve hiçbir zaman karşılığı beklemeyen sevgidir. Örneğin "... Allah'ın Rabbi tüm yüreğinle, tüm canınla, tüm anlayışınla seveceksin. En önemli olan ve başta gelen buyruk budur. İkincisi de bununla eşit değerdedir: İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin." (Matta, Bap 22, 37-39) açıklamasında sevgi kelimesinin geçtiği yerde "agape" kullanılmaktadır. Yani karşılıksız sevgi.[26]

Aşağıda İncil'de insanları kötülükten ve kan dökmekten sakındıran, güzel ahlaka teşvik eden bazı bölümlere yer verilecektir.

Karşılıksız Sevmek, Şefkatli ve Merhametli Olmak

Size yeni bir buyruk bildiriyorum: Birbirinizi sevin. Tıpkı Benim sizleri sevdiğim gibi, siz de birbirinizi sevin. (Yuhanna, Bap 13, 34)

Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın. **Birbirinizi kardeşlik sevgisiyle, şefkatle sevin. Birbirinize saygı göstermekte yarışın. Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun. Rab'be kulluk edin. Ümidinizi düşünerek sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin. İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmaya bakın. Size zulmedenler için iyilik dileyin. İyilik dileyin, lanet etmeyin. (Romalılara Mektup, Bap 12, 9-14)**

Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü **başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur. "Zina etme, adam öldürme, hırsızlık yapma, başkasının malına göz dikme"** buyrukları ve bundan

başka ne buyruk varsa, şu sözde özetlenir: **"Komşunu kendin gibi sev." Sevgi, komşuya kötülük etmez. Bu nedenle sevgi, Kutsal Yasa'nın yerine getirilmesidir. (Romalılara Mektup, Bap 13, 8-10)**

Rab, birbirinize ve bütün insanlara olan sevginizi, bizim size olan sevgimiz ölçüsünde çoğaltıp artırsın! (Pavlus'un Selaniklilere Birinci Mektubu, Bap 3, 12)

... Bir din bilgini yaklaşıp O'na, "Tüm buyrukların en önemlisi hangisidir?" diye sordu. İsa şöyle karşılık verdi: "En önemlisi şudur: **'Dinle, ey İsrail! Tanrımız olan Rab tek Rab'dir. Tanrın olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle sev.' İkincisi de şudur: 'Komşunu kendin gibi sev.'** Bunlardan daha büyük buyruk yoktur." Din bilgini İsa'ya, "İyi söyledin, öğretmenim" dedi. **"'Tanrı tektir ve O'ndan başkası yoktur' demekle doğruyu söyledin. İnsanın Tanrı'yı bütün yüreğiyle, bütün anlayışıyla ve bütün gücüyle sevmesi, komşusunu da kendi gibi sevmesi, tüm yakılmalık adaklardan ve sunulan kurbanlardan daha önemlidir." (Markos, Bap 12, 28-33)**

Gerçeğe uymakla kendinizi arıttınız ve kardeşler için içten bir sevgiye sahip oldunuz. Buna göre birbirinizi candan, yürekten sevin... (Petrus'un Birinci Mektubu, Bap 1, 22-23)

Sonuç olarak hepiniz aynı düşüncede birleşin. Başkalarının duygularını paylaşın. Birbirinizi kardeşçe sevin. Şefkatli ve alçakgönüllü olun. Kötülüğe kötülükle, sövgüye sövgüyle değil, tersine kutsamayla karşılık verin. Çünkü kutsanmayı miras almak üzere çağrıldınız. (Petrus'un Birinci Mektubu, Bap 3, 8-10)

Herşeyden önce birbirinize olan sevginiz candan olsun. Çünkü sevgi birçok günahı örter. Söylenmeden, birbirinize karşı konuksever olun. Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın. (Petrus'un Birinci Mektubu, Bap 4, 8-10)

Düşmanlarını Dahi Sevmek

'Komşunu sev, düşmanından nefret et' denildiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. (Matta, Bap 5, 43-44)

"Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: **Düşmanlarınızı sevin, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin, size hakaret edenler için dua edin. Bir yanağınıza tokat atana öbür yanağınızı da çevirin. Abanızı alandan mintanınızı da esirgemeyin. Sizden bir şey dileyen herkese**

verin, malınızı alandan onu geri istemeyin. İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın.

"Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile kendilerini sevenleri sever. Size iyilik yapanlara iyilik yaparsanız, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile böyle yapar. Verdiğinizi geri almak umudunda olduğunuz kişilere ödünç verirseniz, bu size ne övgü kazandırır?

Günahkârlar bile verdikleri kadarını geri almak koşuluyla günahkârlara ödünç verirler. Ama siz düşmanlarınızı sevin, iyilik yapın, hiçbir karşılık beklemeden ödünç verin. Alacağınız ödül büyük olacak... (Luka, Bap 6, 27-35)

Güzel Ahlaklı Olmak

Ne mutlu merhametli olanlara! Onlar merhamet bulacaklar. Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Onlar Tanrı'yı görecekler. Ne mutlu barışı sağlayanlara... (Matta, Bap 5, 7-9)

"Başkasını yargılamayın, siz de yargılanmazsınız. Suçlu çıkarmayın, siz de suçlu çıkarılmazsınız. Başkasını bağışlayın, siz de bağışlanırsınız. Sizde olanı verin, size verilecek. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle ölçerseniz, size de aynı ölçek uygulanacak." (Luka, Bap 6, 37-38)

"Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Kendi gözündeki merteği görmezken, nasıl olur da kardeşine, 'Kardeş, izin ver de gözündeki çöpü çıkarayım' dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün. (Luka, Bap 6, 41-42)

Öyleyse Allah'ın seçilmişleri, kutsal yaşamlılar ve sevilenler olarak, sevecenlikle dolu bir yürek, iyilik, alçak gönüllülük, yumuşak huyluluk ve sabır kuşanın. Birbirinize karşı sabırlı davranın; birinin öbürüne karşı bir yakınması varsa, birbirinizi bağışlayın. Bunların tümü üzerine, yetkinlik yaşamının başı olan sevgiyi kuşanın. (Koloselilere, Bap 3, 12-14)

Özetle, kardeşlerim, aklınızı erdemli ve övgüye değer ne varsa ona yorun: Gerçek, saygılı, doğru, pak, güzel, onurlu olan ne varsa." (Filipililere, Bap 4, 8)

... Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder." Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. **İblis'e karşı direnin, o da sizden kaçacaktır. Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahtan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın. Kederlenin, yas tutup ağlayın. Gülüşünüz yasa, sevinciniz üzüntüye dönüşsün. Rab'bin önünde kendinizi alçaltın, O da sizi yüceltecektir. Kardeşlerim, birbirinizi yermeyin. Kardeşini yeren ya da kardeşini yargılayan kimse, Yasa'yı yermiş ve Yasa'yı yargılamış olur. Ama**

Yasa'yı yargılarsan, Yasa'nın uygulayıcısı değil, yargılayıcısı olmuş olursun. Oysa tek bir Yasa koyucu ve tek bir Yargıç vardır; kurtarmaya ve mahvetmeye gücü yeten O'dur. Ya komşusunu yargılayan sen, kim oluyorsun? (Yakub'un Mektubu, Bap 4, 6-12)

İhtiyaç İçindekilere Yardım Etmek, İyilikte Bulunmak

"İyi ağaç kötü meyve vermez. Kötü ağaç da iyi meyve vermez. Her ağaç meyvesinden tanınır. Dikenli bitkilerden incir toplanmaz, çalılardan üzüm devşirilmez. İyi insan, yüreğindeki iyilik hazinesinden iyilik, kötü insan ise içindeki kötülük hazinesinden kötülük çıkarır. İnsanın ağzı, yüreğinden taşanı söyler. (Luka, Bap 6, 43-45)

Sizler ise kardeşler, iyilik yapmaktan usanmayın. Eğer bu mektuptaki sözlerimize uymayan olursa, onu mimleyin. Yaptıklarından utansın diye onunla ilişkinizi kesin. Yine de onu düşman saymayın, bir kardeş olarak uyarın. (Pavlus'un Selaniklilere İkinci Mektubu, Bap 3, 13-15)

Halk ona, "Öyleyse biz ne yapalım?" diye sordu. Yahya onlara, "İki mintanı olan, birini hiç mintanı olmayana versin; yiyeceği olan da bunu hiç yiyeceği olmayanla paylaşsın." cevabını verdi. Bazı vergi görevlileri de vaftiz olmaya gelerek ona, "Öğretmenimiz, biz ne yapalım?" dediler. Yahya onlara, "Size buyrulandan daha çok vergi almayın." dedi. Bazı askerler de ona, "Ya biz ne yapalım?" diye sordular. O da onlara şöyle dedi: "Kaba kuvvetle ya da yalan suçlamalarla kimseden para koparmayın, ücretinizle yetinin." (Luka, Bap 3, 10-14)

Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa'nın,'vermek, almaktan daha büyük mutluluktur' diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim." (Resullerin İşleri, Bap 20, 35)

Hizmetse, hizmet etsin. Öğreten biriyse, öğretsin. Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, güleryüzle etsin. (Romalılara Mektup, Bap 12, 7-8)

Tanrı'nın isteği, iyilik yaparak akılsızların bilgisizliğini susturmanızdır. Özgür insanlar olarak yaşayın; ama özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane etmeyin. Tanrı'nın kulları olarak yaşayın. Bütün insanlara saygı gösterin. İmanlı kardeşlerinizi sevin. Tanrı'dan korkun... (Petrus'un Birinci Mektubu, Bap 2, 16-17)

... "Yaşamdan zevk almak ve iyi günler görmek isteyen, dilini kötülükten, dudaklarını hileli sözlerden uzak tutsun. Kötülükten sakınsın ve iyilik etsin. Esenliği arayıp onun ardınca gitsin. Çünkü Rab'bin gözleri doğru kişilerin

üzerindedir. Kulakları onların yalvarışını işitir. Ama Rab kötülük yapanlara karşı durur." (Petrus'un Birinci Mektubu, Bap 3, 10-12)

Kötülükten Sakınmak ve Barışçı Olmak

Aranızdaki kavga ve çekişmelerin kaynağı nedir? Bedenlerinizin üyelerinde savaşan tutkularınız değil mi? **Bir şey arzu ediyorsunuz, ama elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, ama isteğinize erişemeyince çekişiyor ve kavga ediyorsunuz.** Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. Siz ey vefasızlar, dünya ile dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünya ile dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder. **(Yakub'un Mektubu, Bap 4, 1-4)**

Her tür acı söz, öfke, kızgınlık, gürültücülük, sövücülük ve bunların yanı sıra her tür kötülük üzerinizden gitsin. Birbirinize karşı iyi yürekli olun. Mesih bağlılığında sizleri bağışladığı gibi, siz de sevecenlikle birbirinizi bağışlayın. (Efesoslulara, Bap 4, 31-32)

Ne mutlu barışı sağlayanlara!... (Matta, Bap 5, 9)

Herkesle barış içinde yaşamak için elinizden geleni yapın. Ey sevgililer, hiçbir zaman öç almayın... Rab... karşılığını Ben vereceğim buyuruyor. Ama "Düşmanın acıkmışsa onu doyur, susamışsa ona içecek ver. Çünkü bunu yapmakla, onun başı üstüne kızgın korlar yığmış olursun" (Romalılara Mektup, Bap 12, 18-20)

Kendinize dikkat edin. Kardeşin sana karşı günah işlerse kendisini kına. Günahından dönerse onu bağışla. (Luka, Bap 17, 3)

PEYGAMBER EFENDİMİZİN HOŞGÖRÜLÜ VE SEVGİ DOLU AHLAKI

Kitabın önceki bölümlerinde terörün oluşturduğu maddi ve manevi kayıplar üzerinde durduk ve terörle kültürel mücadelede atılacak en önemli adımın din ahlakının insanlar arasında yaygınlaşması için fikri olarak mücadele etmek olduğunu belirttik. Eski Ahit'te, İncil'de ve Kuran'da tarif edilen güzel ahlak özelliklerinin, sevginin, şefkatin, merhametin, hoşgörünün ve ılımlı bakış açısının anlatılması, terör denen kan dökme kuyusunun ortadan kaldırılabilmesi için tek yoldur. Özellikle de din adına uygulanan terörizmin çözümü, dinin doğru anlaşılmasından, yani önceki sayfalarda anlattığımız ahlak modelinin kavranmasından geçmektedir.

Bunun için de insanların önlerinde örnek alacakları bir model, kendilerine rehber olarak görecekleri bir kaynak olmalıdır. Bu kaynak Kuran, kendilerine örnek alacakları model ise Peygamberimiz (sav)'in hayatıdır.

Bu bölümde Allah'ın razı olacağı güzel ahlakı hayatının her anında, en mükemmel şekliyle yaşayan Peygamber Efendimizi Kuran ayetleri ve hadisler ışığında tanıtacağız. Kendilerine Allah'ın elçilerini örnek alan insanlardan oluşan bir toplum, hiç şüphesiz terörün önündeki en büyük engel olacaktır. Böyle bir ortamda terörün hayat bulması mümkün değildir. İnsan sevgisini bilmeyen, saldırgan, tavizsiz, hoşgörüsüz, farklı düşüncedeki insanlarla diyalog kuramayan, karşısındaki kişinin fikirlerine değer vermeyen, çabuk öfkelenen, her soruna şiddetle çözüm bulmaya çalışan teröristler, sevgi ve hoşgörü üzerine kurulmuş bir toplumda hedeflerine asla ulaşamazlar.

Peygamberimiz (sav) Hoşgörülü ve Sevgi Dolu Bir İnsandı

Peygamberimiz (sav)'in döneminde Arabistan'da birçok dinden, farklı kültürlerden ve anlayışlardan topluluklar bulunmaktaydı. Yahudiler, Hıristiyanlar, Sabiiler, Mecusiler ve putperestler birlikte yaşamaktaydılar. Dahası aynı inancı benimsemelerine rağmen birbirlerine düşman olan pek çok farklı kabile vardı. Ancak Peygamberimiz (sav) hangi dinden ve kabileden olursa olsun herkese şefkatle, sabırla, hoşgörüyle ve sevgiyle yaklaştı ve insanları büyük bir hoşgörü içinde dine davet etti. Hz. Muhammed (sav)'in çevresindekilere gösterdiği bu güzel tavır Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Allah'tan bir rahmet dolayısıyla, onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar çevrenden dağılır giderlerdi. Öyleyse onları bağışla, onlar için bağışlanma dile... (Al-i İmran Suresi, 159)

Önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi, Kuran'da hiç kimseye İslam'a girmesi için zorlama yapılamayacağı bildirilmektedir. Müslüman ancak Allah'ın dinini anlatmakla yükümlüdür. O kişinin hidayet bulması, iman etmesi ancak Allah'ın dilemesiyle olur. Hiç kimse bir diğerini iman etmesi, ibadette bulunması için zorlayamaz. Peygamberimiz (sav) Allah'ın bu emrine her zaman titizlikle uymuş, dinin ancak kalben istendiği zaman yaşanabileceğini sıklıkla ifade etmiştir. Allah bir ayetinde Peygamberimiz (sav)'e çevresindekilere karşı nasıl davranması gerektiğini şöyle bildirmiştir:

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

Peygamberimiz (sav) bir sözünde "Hoşgörülü Haniflik (Hz. İbrahim'in dininden olanların vasfı) ile gönderildim, kim benim sünnetime muhalefet ederse, benden değildir.[27] şeklinde buyurmuş, bir diğer sözünde ise müminlere "Ben merhamet edici ve barışçı olarak gönderildim...[28] şeklinde seslenmiştir. Peygamberimiz (sav)'in bu üstün ahlakı bir diğer sözünde şöyle ifade edilir:

Öfkelendiği zaman (nefsine hakim olup) yumuşaklıkla mukabele eden kimse Allah'ın sevgisine nail olur![29]

Peygamberimiz (sav)'in merhametli, şefkatli ve hoşgörülü ahlakı ile ilgili pek çok hadis bulunmaktadır. Örneğin Peygamberimiz (sav) "İnsanlara merhamet etmeyen kimseye, Allah da merhamet etmez."[30] demiştir. Diğer sözleri şu şekildedir:

"Merhamet edin, merhamet olunasınız. Af edin, af olunasınız. Yazık, laf ebesi olanlara. Yazık, günahlarına bilerek devam edip, istiğfar etmeyenlere."[31]

"Allah refikdir (merhametli ve şefkatli), rıfkı sever ve rıfka mukabil verdiğini başka hiçbir şeyle vermez."[32]

Büyük İslam alimi İmam Gazali, hadis alimlerinden derlediği bilgiler ile Peygamber Efendimizin çevresindekilere karşı tutumunu şöyle özetlemiştir:

Öfkelenmekten son derece uzak ve bir şeye çabucak rıza gösterendi. İnsanlara karşı insanların en şefkatlisiydi. Öyle ya, insanların en hayırlısı insanlara hayrı dokunan, insanların en yararlısı da insanlara faydalı olandır.[33]

Peygamberimiz (sav)'in çevresindekileri dine bağlayan ve kalplerini imana ısındıran insan sevgisi, ince düşüncesi ve şefkati, tüm Müslümanların önemle üzerinde durmaları gereken bir ahlak üstünlüğüdür. Peygamberimiz (sav)'in bu tüm insanlığa örnek olan güzel özellikleri Tevbe Suresi'nde şöyle bildirilmektedir:

Andolsun size, içinizden sıkıntıya düşmeniz O'nun gücüne giden, size pek düşkün, müminlere şefkatli ve esirgeyici olan bir elçi gelmiştir. (Tevbe Suresi, 128)

Sevgi, şefkat, hoşgörü ve merhametli olmak Allah'ın bir hidayet önderi olarak gönderdiği elçilerinin ortak özellikleridir. Allah Kuran'da diğer peygamberlerin de "sevgi duyarlılığı" ile şereflendirildiklerini haber vermekte ve Katından hikmet verdiği Hz. Yahya'yı bu konuda insanlara örnek göstermektedir. Ayette bu kutlu insan için **"Katımızdan ona bir sevgi duyarlılığı ve temizlik (de verdik). O, çok takva sahibi biriydi." (Meryem Suresi, 13)** şeklinde bildirilmektedir.

Peygamberimiz (sav) İnce Düşünceli ve Yumuşak Huylu Bir İnsandı

Peygamberimiz (sav) her kesimden insanla sürekli irtibat halinde olmuş, en üst düzeydeki kimselerden esirlere, kimsesiz yetimlerden kadın ve çocuklara kadar herkesle görüşmüştür. Tüm bu sosyal yapıları, yaşayış tarzları, huyları, alışkanlıkları birbirinden tamamen farklı olan insanlarla, her alanda iyi bir diyalog kurmuş, hepsinin gönlünü hoş tutmuş, her birine karşı nezaketli, anlayışlı, sabırlı ve güzel bir tavır göstermiştir.

Peygamber Efendimizin çevresinde bulunan yakın sahabelerinin aktardıkları olaylardan da anlaşıldığı gibi Peygamber Efendimiz, "son derece nazik, nezih, zarif, latif ve ince düşünceli" idi. Peygamberimiz (sav)'in "İnsanlara "müdara" ile (yumuşaklıkla, lütuf ile muamele etmek üzere) gönderildim."[34] şeklindeki sözü, O'nun bu yüksek karakterinin de bir ifadesidir. Peygamberimiz (sav)'i çok yakından tanıyan Hz. Ayşe (ra), "Resulullah'tan daha güzel ahlâka sahip hiç kimse yoktur. Ashabından ve ailesinden birisi kendisine seslenince, 'Buyurun' diye karşılık verirdi. Bu sebeple Allah, O'na, 'Sen yüksek bir ahlâk üzeresin' buyurmuştur"[35] diyerek, O'ndan gördüğü güzel ahlakı anlatmıştır.

Peygamber Efendimizin evinde yetişen ve yıllarca ona hizmet eden Hz. Enes (ra), Peygamberimiz (sav)'in eşsiz nezaketini şöyle anlatmıştır:

"Kendisine bir şey soranı can kulağıyla dinler, soruyu soran yanından ayrılmadıkça, onu terk etmezdi. Resulullah ile bir kimse tokalaşırsa veya bir kimse tokalaşmak için elini uzattığında, karşısındaki kişi elini çekmeden Resulullah elini çekmezdi. Biriyle yüz yüze gelince de, karşısındaki, yüzünü çevirip ayrılmadıkça Resulullah o kimseden yüzünü çevirmezdi. Önüne oturan kimseye hiçbir zaman ayaklarını uzatmazdı. Karşılaştığı kimseye önce kendisi selâm verirdi. Ashabıyla tokalaşmaya önce kendisi başlardı."

"Kimsenin sözünü kesmezdi. Konuşmasını yarıda bırakmazdı. Konuştuğu kişi sözünü bitirmeden yahut gitmek üzere ayağa kalkmadan sohbetine devam ederdi.

"Resul-i Ekrem'e on sene hizmet ettim. Vallahi, bana 'Öf' bile demedi. Yapmakta geciktiğim veya yapmadığım bir emrinden dolayı beni azarlamadığı gibi, ailesinden azarlayan olursa, onlara da, 'Ona dokunmayın. Bu işi yapması takdir edilmiş olsaydı yapardı' buyururdu."

"Bir gün bir iş için bir yere gitmemi emir buyurdu. Huzurlarından çıktıktan sonra sokakta birkaç çocuğun oynadığını gördüm ve onları seyretmeye daldım. Derken arkadan birisi iki eliyle başımı tuttu. Döndüğümde baktım ki, kendisi. Gülüyor. Bana: 'Enesçiğim sana söylediğim yere gittin mi?' dedi.

'Hayır, daha gitmedim, gideceğim' dedim.

'Ben ona senelerce hizmet ettim. Vallahi bir defa olsun yaptığım bir iş için 'Niçin yaptın?', yapmadığım bir iş için 'Niçin yapmadın?' dediğini hatırlamıyorum."[36]

Peygamberimiz (sav) hayatı boyunca binlerce insanı eğitmiş, dini, güzel ahlakı bilmeyen insanların güzel tavırlı, ince düşünceli, fedakar, üstün ahlaklı insanlar olmalarına vesile olmuştur. Kendisinden sonra da sözleri, tavrı ve ahlakı ile milyarlarca insanın eğitimine vesile olan Peygamberimiz (sav), insanlar için en hayırlı yol gösterici ve eğiticidir.

Peygamberimiz (sav) Müminlere de Sevgi Dolu Olmalarını Öğütlerdi

Peygamber Efendimizin özellikle üzerinde durduğu en önemli konulardan biri, müminlerin birbirlerini hiçbir çıkar gözetmeden, içten bir sevgi ile sevmeleri ve birbirlerine karşı kin, öfke ve kıskançlık gibi kötü hisler beslememeleriydi. Peygamberimiz (sav) hem bu konuda müminlere en güzel örnek olmuş, hem de onlara sık sık bu konularda tavsiyelerde bulunmuştur.

Kuran'da Allah'ın Peygamberimiz (sav)'e bu konuda söylemesini emrettiği bir söz şöyledir:

İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kullarına böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı yakınlıkta sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum." Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği arttırırız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (Şura Suresi, 23)

Peygamber Efendimizin sevgi, dostluk ve kardeşlik hakkındaki hadis-i şeriflerinden bazıları ise şöyledir:

"Mümin kendisi için sevdiğini kardeşi için de arzular."[37]

"Hediyeleşin, birbirinizi sevin. Birbirinize yiyecek hediye edin. Bu, rızkınızda genişlik hasıl eder."[38]

"Ziyaretleşin, hediyeleşin. Çünkü ziyaret sevgiyi perçinler, hediye de kalpteki kötü duyguları söker atar."[39]

"Birbirinizi kıskanmayınız, birbirinize kin tutmayınız, birbirinize çirkin sözler söylemeyiniz, birbirinize sırtlarınızı dönmeyiniz, kiminiz kiminizi arkasından çekiştirmesin. Allah'ın kulları kardeşler olunuz."[40]

"Sizden önceki toplumların derdi size de bulaştı: Haset ve kin. Kin beslemek kökten kazıyan şeydir. Allah'a yemin ederim ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olamazsınız. Size birbirinizi seveceğiniz bir şeyi haber vereyim mi? Aranızda selamı yayın."[41]

Allah'a imandan sonra aklın başı, insanları sevmektir.[42]

Birbirinize buğzetmeyiniz, yekdiğerinizi kıskanmayınız, birbirinize arka çevirip alakanızı kesmeyiniz; ey Allah'ın kulları, hepiniz kardeş olunuz![43]

Düşün de bak: Sen kızıl yahut simsiyah renginden dolayı hiç kimseden daha hayırlı değilsin; üstünlük ancak takva iledir!"[44]

Peygamberimiz (sav) Adaletle Hükmederdi

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), hem Müslümanlar arasında verdiği hükümler, hem diğer din, dil, ırk ve kavimlerden olan kişilere karşı adil ve hoşgörülü tutumu, hem de Allah'ın ayetinde bildirdiği gibi zengin, fakir ayırmaksızın herkese eşit davranmasıyla tüm insanlar için çok büyük bir örnektir. Allah bir ayetinde Hz. Muhammed (sav)'e **"... Aralarında hükmedersen adaletle hükmet. Şüphesiz, Allah, adaletle hüküm yürütenleri sever." (Maide Suresi, 42)** şeklinde buyurmuştur ve O da içinde bulunduğu zor koşullarda dahi adaletten asla taviz vermemiştir.

Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliği süresince adil tutumuna örnek teşkil eden birçok olay yaşanmıştır. Peygamberimiz (sav)'in yaşadığı coğrafyada çok çeşitli din, ırk ve kabileden insan birarada yaşıyordu. Bu toplulukların birarada huzur ve güven içinde yaşamaları, aralarına nifak sokmaya çalışanların etkisiz bırakılmaları çok zordu. Ancak Peygamberimiz (sav)'in adaleti, Müslümanlar için olduğu kadar bu topluluklar için de bir huzur ve güvence kaynağı olmuştur. Asr-ı Saadet döneminde Arabistan Yarımadası'nda Hıristiyan, Musevi, putperest, ayırt etmeksizin herkese adil davranılmıştır.

Peygamberimiz (sav)'in Kuran ahlakına uyarak gösterdiği bu güzel tavrı, bugün farklı dinlerden insanların birbirlerine karşı tutumları konusunda örnek olmalıdır. Peygamberimiz (sav)'in adaleti, farklı ırklardan insanlar arasında da uzlaşma sağlamıştır. Peygamberimiz (sav) birçok konuşmasında, hatta Veda Hutbesi'nde de ırklara göre bir üstünlük olamayacağını, Allah'ın ayetinde haber verdiği gibi "üstünlüğün takvaya göre olacağını" bildirmiştir. Diğer hadislerinde ise şu şekilde buyurmuştur:

"Ey insanlar! Hepiniz Adem'in çocuklarısınız. Adem ise topraktan yaratılmıştır. İnsanlar muhakkak ve muhakkak ırklarıyla övünmeyi bırakmalılar."[45]

"Sizin şu soyunuz-sopunuz kimseye üstünlük ve kibir taslamaya vesile olacak şey değildir. (Ey insanlar)! Hepiniz Adem'in çocuklarısınız. Hepiniz bir ölçek içindeki birbirine müsavi buğday taneleri gibisiniz... Halbuki, hiç kimsenin kimseye din ve takva

müstesna üstünlüğü yoktur. Kişiye kötü olması için; başkalarını yermesi, küçük görmesi, cimri, kötü huylu, had ve hududu aşmış olması yeter."[46]

Peygamberimiz (sav) Her Zaman Barıştan Yana Olmuştur

Peygamberimiz (sav) asla savaşmayı arzu etmemiş, İslam ahlakını tamamen barışçı yollardan insanlara ulaştırmak için çaba sarf etmiştir. Bu nedenle ağır saldırı ve baskılara yıllarca hep sabırla karşılık vermiş, ancak bu baskılara cevap vermek bir zaruret haline gelince, Allah'tan gelen bir vahiyle, savaşa izin vermiştir. O, baskı ve saldırılar hayati tehlike arz etmedikçe ve barış yolu tam olarak kapanmadıkça hiçbir ülkeye savaş ilan etmemiştir.

Mute Savaşı Müslümanların Peygamberimiz (sav) hayatta iken yaptıkları en kanlı ve en zorlu savaştır. Peygamberimiz (sav) bu orduya komutan olarak Zeyd b. Harise'yi tayin etmiş ve orduya şu tavsiyelerde bulunmuştur:

Allah'ın adıyla, Allah yolunda, Allah'ı inkar edenlerle savaşın. Hıyanette bulunmayın. Kulak, burun gibi vücut azalarını kesmeyin. Çocukları ve kadınları, yaşlıları, mabedine çekilmiş din adamlarını öldürmeyin. Hurmaları ve diğer ağaçları kesmeyin, binaları yıkmayın.[47]

Savaş esnasında mutlaka uygulanması gereken ahlaki prensipler ise hadislerden şu şekilde derlenmektedir:

1-Sadece muharebeyi teşvik eden ve muharebeye karışanlarla savaşılır.

2-Kiliselerdeki rahiplere kesinlikle dokunulmaz.

3-Çocuklara zarar verilmez.

4-Kadınlara zarar verilmez.

5-Yaşlılara zarar verilmez.

6-Ekili alanlara zarar verilmez.

7-Ahde vefa gösterilir, anlaşmalara sadık kalınır.

8-Hayvanlara zarar verilmez.

9-Zulüm yapılmaz.

10- Şehirler harap edilmez.[48]

Peygamberimiz (sav)'in Yahudi ve müşrik topluluklarla imzaladığı Medine Vesikası da önemli bir adalet örneğidir. Farklı inançlara sahip topluluklar arasında adaletin sağlanması ve her topluluğun çıkarlarının gözetilmesi için hazırlanan bu sözleşme sayesinde yıllarca düşmanlık içinde yaşayan topluluklara barış getirilmiştir. Medine Vesikası'nın en belirgin özelliklerinden biri inanç özgürlüğü sağlamasıdır. Bu konu ile ilgili madde şöyledir:

"Ben-i Avf Yahudileri, müminlerle beraber aynı ümmettirler, Yahudilerin dinleri kendilerine, Müslümanların dinleri de kendilerinedir."[49]

Medine Vesikası'nın 16. maddesinde ise, "Bize tabi olan Yahudiler, hiçbir haksızlığa uğramaksızın ve düşmanlarıyla da yardımlaşmaksızın, yardım ve desteğimize hak kazanacaklardır"[50] diye bildirilmiştir. Peygamberimiz (sav)'den sonra da sahabeleri Peygamberimiz (sav)'in antlaşmaya koydurduğu bu hükme sadık kalmışlar ve aynı hükmü, Berberi, Budist, Brahman ve benzeri inançlara sahip kişiler için de uygulamışlardır.[51]

Asr-ı Saadet döneminin barış, huzur ve güvenlik içinde geçmesinin en önemli nedenlerinden biri, Kuran ahlakına uyan Peygamberimiz (sav)'in adaletli tutumudur. Yabancı yazarlar da Peygamber Efendimizin bu üstün karakterinden etkilenmiş, onun güzel ahlakını eserlerinde çok etkileyici ifadelerle övmüşlerdir. George Bernard Shaw'ın *'The Genuine Islam'* isimli eserinde bu üstün özelilkler şöyle ifade edilir:

Hz. Muhammed (sav)'in dinini harika canlılığı nedeniyle daima gözümde üstün tutmuşumdur. Her çağa hitap edebilen, hayatın değişen evrelerine asimile olabilme kapasitesine sahip olan tek din gibi geliyor bana. O'nu- o harika kişiyi- araştırdım ve bence... İnsanlığın Kurtarıcısı olarak adlandırılmalıdır. Eğer onun gibi bir kişi modern dünyanın hükümdarlığı görevini üstlenseydi, çok fazla ihtiyaç duyulan barış ve mutluluğu getirecek şekilde dünyanın problemlerini çözmede başarılı olurdu...[52]

Günümüzde de, dünyanın dört bir yanında meydana gelen çatışmaların, kavgaların, huzursuzlukların tek çözümü Kuran ahlakına uymak ve Peygamberimiz (sav) gibi, din, dil veya ırk ayrımı gözetmeksizin, adaletten hiçbir zaman ayrılmamaktır.

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ'DEN TERÖR VE ANARŞİYE ÇÖZÜMLER

Tarih boyunca terörün ve anarşinin şiddetlendiği dönemler olmuş ve tüm insanlığı tehdit eden bu soruna çözüm bulabilmek için çeşitli öneriler ortaya atılmıştır. Terör ve anarşi belaları ile topyekün bir mücadele başlatılması konusunun en çok üzerinde duran kişilerden biri de büyük İslam alimi Bediüzzaman Said Nursi'dir. Bediüzzaman bunun için öncelikle yapılması gereken şeyin din ahlakının insanlar arasında yaygınlaşması için çaba gösterilmesi olduğunu anlatmış ve çeşitli tavsiyelerde bulunmuştur.

Bediüzzaman Said Nursi'nin hayatı dünya tarihinin köklü değişiklikler yaşadığı bir döneme rastlar. I. Dünya Savaşı Bediüzzaman'ın hayatında önemli bir yer tutmaktadır. Üstad, Osmanlı'nın çöküşüne ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş aşamasına çok yakından şahit olmuştur. O, Rusya'da komünizmin bir ihtilalle başa geçişine, dünya devletlerinin Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nın içine sürüklenişine ve Türkiye Cumhuriyeti'nin bu süre zarfında yaşadığı zor dönemlere tanıklık etmiştir. Bediüzzaman yaşadığı dönemde gerçekleşen tüm olayları çok detaylı olarak tahlil etmiş ve siyaset sahnesinde gelişen her olayı Kuran ayetleri doğrultusunda değerlendirmiştir. Onun bu özelliğini tüm eserlerinde ve her sözünde görmek mümkündür. Din ahlakından uzaklaşmanın bir toplumu ne kadar büyük bir tahribata uğratacağına, Müslümanların birlik olurlarsa dinsiz ideolojilere karşı büyük bir başarı elde edeceklerine her sözünde değinmiştir.

Bediüzzaman hem kendi yaşadığı dönemde hem de kendinden sonra terör ve anarşinin insanların karşısına büyük bir bela olarak çıkacağını biliyordu. Bu nedenle de terörle mücadele ile ilgili çeşitli çözüm yolları sunuyor, insanları bu konuda bilinçlendirmeye çalışıyordu. O, "Dinin şiddetle men ettiği şey, fitne ve anarşidir. Çünkü anarşi hiçbir hak tanımaz. İnsanlık ahlakını ve medeniyet eserlerini canavar hayvanlar ahlakına çevirir..."[53] sözüyle İslam dininin terör ve şiddete bakış açısını en güzel şekilde ifade etmişti. Bütün hayatını da bu bakış açısını insanlara anlatmakla geçirmişti. Üstad bir sözünde "Madem iman hizmetinde tam ihlasla, anarşiliği durdurmakla, asayişi muhafaza etmekle sabır ve tahammül gerekir. Ben de bunun için rahatımı, haysiyetimi feda ediyorum. Onları da helâl ediyorum."[54] demiş, anarşi ve terörle mücadelenin iman edenlerin üzerine yüklenen önemli bir sorumluluk olduğunu, bu mücadelenin sabır ve tahammül gerektirdiğini ifade etmiştir.

Bizler için Bediüzzaman'ın tecrübeleri ve birer rehber niteliğindeki sözleri çok değerlidir. Bu nedenle tüm hayatı boyunca, Kuran ahlakındaki sevgi, barış ve huzur dolu dünyayı tesis etmek için çaba göstermiş olan bu kıymetli insanın her açıklaması üzerinde dikkatle düşünmemiz gerekir.

Bediüzzaman Terörün Ancak Sevgi İle Çözülebileceğini Söylüyordu

Bediüzzaman'ın açıklamalarında öncelikli olarak dikkat çeken yön, insan sevgisi ve insan hayatına verilen önemdir. Bu, Kuran ahlakının insana kazandırdığı bir güzelliktir. Bediüzzaman da bir sözünde bunu şu şekilde ifade etmiştir:

Kuran-ı Hakim'den aldığımız hakikat dersi şudur ki: Evde, yahut bir gemide, bir masum, on cani bulunsa, Kuran'ın adaleti, o masumun hakkına zarar vermemek için, o evi, o gemiyi yakmayı men ettiği halde, on masumu bir tek cani yüzünden mahv için, o ev, o gemi yakılır mı? Yakılırsa en büyük zulüm, en büyük hıyanet ve gadir olmaz mı? Bu sebeple, güvenliği ihlal yolunda yüzde on cani yüzünden doksan masumun hayatını tehlikeye ve zarara sokmayı ilahi adalet ve Kuran gerçeği şiddetle men ettiği için, biz bütün kuvvetimizle bu Kuran dersine uyarak güvenliği korumaya kendimizi dinen mecbur biliriz...[55]

Üstad yukarıdaki sözünde insan hayatının ne kadar önemli olduğunu, tek bir insanın hayatı korumak için her türlü fedakarlığı yapmak gerektiğini, aksinin çok büyük bir zulüm olacağını bildirmiştir. Müslüman dünya üzerindeki tüm insanların güvenliğini, huzurunu sağlamayı, hoşgörülü ve sevgi dolu bir dünyada yaşamalarını ister. Bu, ona yükletilen bir sorumluluk, Allah'ın bildirdiği bir emirdir. Bunun için de din ahlakının yayılması için tüm imkanlarıyla gayret eder, insanların güvenliğini bozacak her türlü zorbalığa engel olmak için ellerinden geleni yaparlar. Anarşi ve terör insanı adeta bir canavara dönüştürürken, İslam ahlakının yaşandığı ortam cennet benzeri olur. Bediüzzaman bunu bazı sözlerinde şu şekilde belirtir:

... Bir Müslüman İslâmiyet dairesinden çıksa, İslam dininden döner ve anarşist olur, sosyal hayat için zehir hükmüne geçer. Çünki anarşi hiçbir hakkı tanımaz, insaniyet güzel huylarını canavar hayvanların ahlakına çevirir.[56]

Hakikî bir Müslüman, samimî bir mü'min hiçbir zaman anarşiye ve bozgunculuğa taraftar olmaz. Dinin şiddetle menettiği şey fitne ve anarşidir. Çünkü anarşi hiçbir hak tanımaz. İnsanlık güzel huylarını ve medeniyet eserlerini canavar hayvanlar ahlakına çevirir.[57]

Bediüzzaman din ahlakının anlatılması ile insan sevgisini bilmeyen, hoşgörüsüz, uzlaşmaz ve saldırgan kimselerin dahi kalplerinde büyük bir aşk ve muhabbet oluşacağını, bu Allah sevgisinin ise insanları her türlü zorbalıktan uzak tutacağını bildirmiştir. Müslümanın görevinin de, insanlarda bu sevgiyi oluşturmak için dinin güzelliklerini ve Kuran hakikatlerini anlatmak olduğunu vurgulamıştır. Üstad bir sözünde, yazdığı Nur Risaleleri'nin bu görevi yerine getirdiğini şöyle vurgular:

Evet, Risale-i Nur hak ve hakikata dayanan, delil ve ispata dayanan iman ve Kur'an hakikatlarını, zamanın anlayışına uygun, cem'iyetin kabul etme tarzına uygun, çekici bir üslûb ve kolay açıklamasıyla isbat ve izah eylemesi ile milyonlarca insanın iman ve inancını tahkikî yaparak, ruhlarda İslâmî aşk ve muhabbeti uyandırmak suretiyle

anarşizmin belirtisi olan dinsizlik ve ahlâksızlığa karşı manevî bir sed tesis eylemiştir. Evet ruhlarda, akıl ve kalblerde tesis edilen mukaddes ideal ve gaye birliği, iman aşk ve muhabbeti, yıkılmaz bir kuvvet, aşılmaz bir sed hükmünde manevî bir etki meydana getirmektedir.[58]

Kuran Ahlakının Yaşanması Terörle Mücadelede En Önemli Noktadır

Bediüzzaman terör ve anarşi ile mücadelede en önemli noktanın din ahlakının yaygınlaşması olduğunu her fırsatta dile getirmiştir. Bu sözlerinden birinde şunları ifade eder:

Hem her bir şehir kendi halkına geniş bir hanedir. Eğer ahiret inancı o büyük aile fertlerinde hükmetmezse; güzel ahlâkın esasları olan ihlas, samimiyet, fazilet, hamiyet, fedakârlık, Allah'ın rızası, ahiret sevabı yerine kötü niyet, menfaat, sahtekârlık, kendini beğenmişlik, yapmacık hareket, riya, rüşvet, aldatmak gibi haller meydan alır. Zahirî güvenlik ve insaniyet altında, anarşistlik ve vahşet manaları hükmeder; o şehir hayatı zehirlenir. Çocuklar haylazlığa, gençler sarhoşluğa, güçlüler zulme, ihtiyarlar ağlamağa başlarlar. [59]

Bediüzzaman'ın da vurguladığı gibi, din ahlakının yaşanmasıyla pek çok güzel ahlak özelliği ortaya çıkarken, dinden uzak bir toplumda her türlü sahtekarlık, zorbalık, anarşi, vahşet ve terör gelişir. Yardımlaşma, fedakarlık, dürüstlük gibi meziyetler ortadan kalkar. İnsanlar sadece kendi çıkarlarını düşünür, sadece kendi rahatlarını kollar, sadece kendi menfaatleri için çalışır hale gelirler. Ancak dinin yaşanması toplumda çok büyük bir dayanışma, kardeşlik ve dostluk oluşmasına vesile olur. Bediüzzaman aynı sözünün devamında, din ahlakının bir topluma ve aile hayatına kazandırdığı güzellikleri şu şekilde örneklendirir:

Buna kıyas olarak, memleket dahi bir evdir ve vatan dahi bir millî ailenin evidir. Eğer ahiret inancı bu geniş evlerde hükmetse, birden samimî hürmet ve ciddî merhamet ve rüşvetsiz muhabbet ve yardımlaşma ve hilesiz hizmet ve birlikte yaşanılanlar ve riyasız ihsan ve fazilet ve benlik verilmeyen büyüklük ve meziyet o hayatta gelişmeye başlarlar. Çocuklara der: "Cennet var, haylazlığı bırak." Kur'an dersiyle vakar verir. Gençlere der: "Cehennem var, sarhoşluğu bırak." Aklı başlarına getirir. Zalime der: "Şiddetli azab var, tokat yiyeceksin." Adalete başını eğdirir. İhtiyarlara der: "Senin elinden çıkmış bütün saadetlerinden çok yüksek ve daimî bir ahirete dair saadet ve taze, ebedi bir gençlik seni bekliyorlar. Onları kazanmağa çalış." Ağlamasını gülmeye çevirir. Bunlara kıyasla, bir bölüm ve bir bütün olarak her kavimde güzel etkisini gösterir, ışıklandırır. İnsanların sosyal hayatıyla ilgili olan sosyologların ve ahlak ilmiyle uğraşanların kulakları çınlasın! İşte ahiret inancının birlerce faydasından işaret

ettiğimiz beş-altı örneklerine diğerleri kıyas edilse kesinlikle anlaşılır ki; **iki cihanın ve iki hayatın saadete sebep olan yolu yalnız imandır.**[60]

Yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi din ahlakı yaşandığında insanlara öğüt vermek, onları kötülüklerden menedip ve doğru yola sevk etmek son derece kolay olur. Bediüzzaman terörün ve anarşinin ancak sevgiyi, hoşgörüyü, barışı, affediciliği, şefkati ve merhameti emreden, insanı her türlü kötülük ve bozgunculuktan meneden Kuran ahlakının yaşanmasıyla yok olacağını sık sık belirtmiştir. Aşağıdaki sözlerinde de Müslümanlara Kuran'ın hakikatlerine sarılmayı tavsiye etmekte ve anarşinin ancak yeryüzünde dinin hakim olmasıyla son bulacağını tekrar vurgulamaktadır:

İnsanlığı dehşetli musibetlere uğratan, tehdid eden anarşiliğin bozma ve tahribin tek çaresi ancak ve ancak İlahî, semavî bir dinin ezelî ve ebedî gerçekleridir, gerçek İslam'dır.[61]

Şimdi bu zamanda en büyük tehlike olan münafıklık ve dinsizlik ve anarşilik ve maddecilere karşı yalnız ve yalnız tek bir çare var: O da Kuran'ın hakikatlarına sarılmaktır. Yoksa koca Çin'i, az bir zamanda komünistliğe çeviren insanlık musibeti; siyasî, maddî kuvvetler ile susmaz. Yalnız onu susturan Kuran gerçeğidir.[62]

Bediüzzaman terör ve anarşinin yok olmasında Kuran ahlakının ve Kuran'ın bir tefsiri hükmündeki Risale'lerin çok büyük bir görev üstlendiğine ve gelecekte de bu görevine devam edeceğine sıklıkla dikkat çeker. Dolayısıyla Kuran ahlakının anlatıldığı, insanların gerçek İslam'a davet edildiği her türlü çalışma da bu görevi layıkıyla görecek ve terörle mücadelede etkin bir rol üstlenecektir. Bediüzzaman "Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alâkası yoktur; fakat kesin küfrü kırdığı için, kesin küfrün altı olan anarşiliği (ve) üstü olan istibdad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder."[63] sözleriyle bu öneme dikkat çekmektedir. Bediüzzaman bir diğer açıklamasında ise anarşizmden kurtulmak için 5 esastan bahsetmiştir. Bunlar Üstad'ın ifadesiyle "... Hürmet, merhamet, haramdan çekinmek, emniyet, serseriliği bırakıp itaat etmektir."[64] Bediüzzaman aynı sözünün devamında Risale-i Nur'ların üstlendiği görevi nasıl yerine getirdiğini şu şekilde vurgular:

Risale-i Nur sosyal hayata baktığı zaman, bu beş esası kuvvetli ve kutsal bir surette tespit ederek ve sağlamlaştırarak, asayişin temel taşını muhafaza ettiğine delil ise; bu yirmi sene zarfında Risale-i Nur'un, yüz bin adamı vatan ve millete zararsız birer faydalı uzuv haline getirmesidir.[65]

Sanat, Marifet ve İttifak Gücü ile Mücadele Etmek

Bediüzzaman Said Nursi eserlerinde dinsizlikle, terör ve anarşi ile nasıl mücadele edileceğini de detaylı olarak tarif etmiştir. Bunu da "... Bizim düşmanımız cehalet, zaruret, ihtilaftır. Bu üç düşmana karşı san'at, marifet, ittifak silahıyla mücadele edeceğiz..."[66] sözleriyle belirtmiştir. Said Nursi'nin bu sözleri insanların dinsizliğe karşı

mücadelesinin ne şekilde olacağını anlamak açısından çok önemlidir. Bediüzzaman yukarıdaki sözünde üç tehlikeye dikkat çekmektedir: Cehalet, zaruret ve ihtilaf...

İlk tehlikeye karşı, yani **cehalete karşı** halkın bilinçlendirilmesi son derece önemlidir. Yaşadığımız toplumda insanların büyük çoğunluğu dini bilgiye sahiptir, Allah'a ve dine inanır. Ancak yine büyük çoğunluğu dinin ve manevi değerlerin derinliğine inmez, sadece yüzeysel ve dahası kulaktan dolma bilgilere sahiptir. Dolayısıyla dinin getirdiği güzel ahlakı gerçek manada hayata geçirmesi mümkün olmaz. Bu sebeple cehaletin, yani bilgi eksikliğinin hızla ortadan kaldırılması şarttır. Bediüzzaman'ın dikkat çektiği ikinci tehlike ise **zaruret** yani parasızlıktır. Günümüzde özellikle Müslüman ülkelerde halk büyük bir yoklukla karşı karşıyadır. Çok zengin yeraltı kaynaklarına ve verimli topraklara sahip Müslüman ülkelerde dahi siyasi kaosun getirdiği büyük bir fakirlik yaşanmaktadır. İslam ahlakının yaşanmaması bu ülkelerdeki fakirliğin gün geçtikçe daha da artmasına neden olmaktadır. Said-i Nursi'nin son olarak dikkat çektiği ihtilaf tehlikesi de bugün mevcuttur. Bugün dünyada insanlar arasında birçok konu ihtilaflıdır. Çoğu zaman fikir birliğine varılamamakta ve pek çok konu tartışmalara, çatışmalara dönüşmektedir. Bu **ihtilaf** insanların en büyük odak noktası haline gelmekte, güzel ahlak, din ve ahiret tamamen unutulmaktadır. Oysa yapıcı bir yaklaşım ihtilafları kolayca çözer. Aklın ve vicdanın yolu birdir. Bu nedenle bu ihtilafın getireceği kargaşa ve kaos tehlikesine karşı doğrular çok açık bir şekilde ortaya konmalıdır.

Bediüzzaman, bu üç tehlikeye karşı önlem alırken göz önünde bulundurulması gereken konuları da sözlerinde vurgulamaktadır. Bu konuların ilki **sanat**tır. İnsanların terör ve anarşiyle yapacakları mücadelede sanat çok önemli bir yer tutmaktadır. Burada "sanat" kelimesiyle pek çok şey kastedilmiştir. Biri, insanların genel olarak Allah'ın bir nimeti ve ayeti olan güzelliğe ve estetiğe düşkün hale gelmesidir ki, bu insan ruhunun kabalıktan ve şiddetten uzaklaşmasını sağlar. Bir diğeri de, sanatın Allah'ın bir nimeti olduğunu bilmek ve buna şükretmektir ki, insanın manevi derinliğini artırır. Bu nedenle Allah'ın çevremizdeki sanatının tüm güzelliğiyle anlatılması çok önemli bir konudur. Sanatçılar bu bilinçle hareket etmeli, dindar insanlar bu bilinçle sanatı sahiplenmelidir. Din ahlakını anlatmak için yapılan her çalışmanın da sanatsal değerlere sahip olması gerekir. Örneğin her türlü yazılı eserde, kullanılan resimlerle, dildeki açıklık ve sadelikle, baskı kalitesiyle dindar insanların üstün sanat anlayışını ortaya koymak son derece önemlidir. Bunun yanında sözlü anlatımdaki hikmet de sanatın bir türüdür. Seçilen kelimeler, kullanılan örnekler, anlatımdaki çarpıcılık ve etkileyicilik karşıda bırakılacak etki açısından çok önemlidir. Dinin güzelliklerini anlatırken anlaşılmaz, karmaşık, kalıpçı ve zor yolu benimseyen yöntemlerin aksine, anlatımdaki sadelik, insanların gerçekleri anlamasına çok büyük bir kolaylık sağlayacaktır.

Üstad'ın dikkat çektiği **marifet** ise "bilgi sahibi olmak" anlamına gelir ve Müslümanların yaşadıkları devrin tüm bilgilerine hakim olmaları gerektiğini ifade eder. Müslüman, Allah'ın insanlar için seçtiği dinin yeryüzündeki temsilcisidir, dolayısıyla

yaşadığı devrin bilim, kültür, düşünce, teknoloji gibi farklı alanlarına hakim olmalı, bunları bilmeli ve en iyi şekilde kullanabilecek yeteneğe sahip olmalıdır.

Üstad'ın gösterdiği son yöntem olan **ittifak** ise, tüm insanlığın refahını ve güvenliğini isteyen herkesin yerine getirmesi gereken bir vazifedir. İnananların tüm insanları tehdit eden terör ve anarşi belasıyla mücadele ederken birbirlerine destek olmaları son derece önemlidir. Bu birliği bozmak için yapılacak her türlü girişim de etkinin azalmasına neden olacaktır.

SONUÇ

Kitap boyunca vurguladığımız gibi, eğer gereken önlemler alınmaz ve köklü çözümler uygulamaya geçirilmezse, 21. yüzyılda da aynı 20. yüzyılda olduğu gibi şiddet ve terör devam edecektir. Bunun için terörle fikri mücadelenin çok büyük bir hızla ve çok geniş kitleleri kapsayacak şekilde başlatılması gerekmektedir. Söz konusu bu fikri mücadele, cahillikten ve şiddetten kuvvet bulan teröristlerle, Allah'a iman eden, şefkatli, sevgi dolu, affedici, merhametli ve vicdanlı insanlar arasında gerçekleşecektir. Rabbimiz **Hud Suresi'nin 116.** ayetinde **"... yeryüzünde bozgunculuğu önleyecek fazilet sahibi kişiler bulunmalı değil miydi?"** şeklinde buyurmaktadır. İman edenler Allah'ın ayetlerde tarif ettiği, bu fazilet sahibi kimselerdir. Teröristler neticeyi şiddette ararken, onlar gerçek başarının ancak Allah'ın dinine sımsıkı sarılmakla elde edileceğinin bilinciyle hareket edeceklerdir. Müslümanlar, Yahudiler ve Hıristiyanlar birlik olup, bu fikri mücadeleyi her inanca ve her fikre saygılı bir anlayışla yürütecek ve Allah'ın izniyle mutlak bir başarıyla karşılaşacaklardır. Bu, Allah'ın tüm inanç sahibi kullarına olan ve mutlaka gerçekleşecek bir vaadidir.

Bir terörist sahip olduğu ideolojik fikrin tüm temel kaynaklarını ezbere bilebilir. Ancak kendisini hem dünyada hem de ahirette gerçek mutluluğa ve esenliğe kavuşturacak olan apaçık bir gerçekten habersizdir. Çünkü hayatı boyunca dinsiz ideolojilerle, hayatın sadece güçlüler lehinde gelişen bir mücadele meydanı olduğu fikriyle eğitilmiştir. Onun için ayakta kalmak için şiddetten, zorbalıktan başka bir yol yoktur. Bilinmelidir ki, dini, ırkı, milleti ne olursa olsun terörizme başvuran her insan, mutlaka materyalist ve Darwinist düşüncenin etkisiyle hareket etmektedir. Teröre başvuranların habersiz olduğu en önemli gerçek ise, Allah'ın ve ahiret hayatının varlığı, dünya hayatının yalnızca bir denemeden ibaret olduğu ve ancak iman edip salih amellerde bulunanların kurtuluşa ereceklerididir. Şiddet bu kimseleri hem dünyada hem de sonsuz ahiret hayatında çok büyük ve geri dönülemez bir yıkıma uğratacaktır.

İşte bu noktada hangi dinden olursa olsun, iman sahibi her insana çok büyük bir sorumluluk düşmektedir. Yahudiler Eski Ahit'te yer alan ve insanlığı barışa ve hoşgörüye çağıran açıklamaları göz ardı etmemeli, tüm Yahudileri terörün karşısında durmaya davet etmelidirler. Hıristiyanlar da Allah'ın hoşnut olacağı güzel ahlakı kendilerine rehber edinerek, tüm Hıristiyanları terörizmle mücadeleye davet etmelidirler. Kuşkusuz bu mücadele, teröre zemin oluşturan ideolojilerle fikri alanda yapılacak olan bir mücadeledir. Bir yandan bu ideolojilerin çelişkilerini, bir yandan da hiçbir fikrin şiddetle, baskıyla, zulümle hakim olamayacağını, zorbalığın asla bir güzellik oluşturamayacağını anlatmalıdırlar.

Terörist ideoloji çürük temeller üzerine kurulmuştur ve kitap boyunca üzerinde durduğumuz bu dayanakların topyekün bir eğitim seferberliği ile kolaylıkla ortadan kaldırılması mümkündür. Yeryüzünün dört bir yanındaki samimi müminler de çözüm

yolları üretmekle, kitaplar ve yazılar yazmakla, çeşitli eğitim teşebbüsleriyle, kültürel bir birikim ortaya sunmakla terörizmin karşısında durabilir, cehaletin önünü kesebilirler. Dünya üzerinde Allah'ın emrettiği hoşgörünün, barışın ve esenliğin hakim olması, terörizmi geri dönmeyecek şekilde tarihin sayfalarına gömecektir.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "bilinçli tasarım" (intelligent design) kavramıyla açıklamaktadırlar. Söz konusu "yaratılış gerçeğiyle", tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir delilidir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwın'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı

gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın

üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."[67]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."**[68]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[69]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[70]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[71]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[72]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler

hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" [73] demek zorunda kalmıştı

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[74]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana

getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[75]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[76]

Darwın'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda

ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[77]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[78]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde

yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[79]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslardan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[80]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[81]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[82]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[83]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[84]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwın Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[85]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[86]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

"Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1. Vladimir Orlov, Anton Khlophov, Nezavissimaia Gazeta, Moskova, Le Courrier International, No: 571, 11-17 Ekim 2001, s. 99-100
2. Aslı Zülal, Biyolojik Silahlar, Bilim ve Teknik, sayı 407, Ekim 2001, s.44
3. Aslı Zülal, Biyolojik Silahlar, Bilim ve Teknik, sayı 407, Ekim 2001, s.44

4. http://www.terrorismfiles.org/organisations/basque_fatherland_and_liberty.html
5.http://www.terrorismanswers.com/groups/ira.html
6. http://www.cia.gov/cia/di/products/
terrorism/index.html
7. Patterns of Global Terrorism 2000, Department of State Publication Office, Nisan 2001, http://www.usis.usemb.se/terror/rpt2000/yearinreview.html
8. http://www.teror.gen.tr/turkce/rakamlarla/index.html
9. http://www.cbsnews.com/stories/2000/07/24/national/main218209.shtml
10. http://tr.wikipedia.org/wiki/7_Ağustos
11.http://www.worldtrek.org/odyssey/latinamerica/050899/050899team.html
12.http://www.worldtrek.org/odyssey/latinamerica/050899/050899team.html
13. Journal Sentinel, 24 Eylül 2001, Philip Chard,
http://www.jsonline.com/lifestyle/advice/sep01/charcol25092401a.asp
14. John L. Esposito, Islam: The Straight Path, Oxford : Oxford University, England, 1991 ,s. 33
15. Buhari, Rudani, Büyük Hadis Külliyatı Cem'ul-fevaid, cilt 5, No: 9704, İz Yayıncılık, İstanbul, s.324
16. İbni Mace, Menasik, s. 84, http://www.esselam.com/ogutler.html
17. Andy Thomas, İslam İnsanlığın Ruhu, Timaş Yayınları, İstanbul, 1997, s. 33
18. H.A.R. Gibb, Whither Islam, London, 1932, s. 379., Andy Thomas, İslam İnsanlığın Ruhu, Timaş Yayınları, İstanbul, 1997, s. 37
19. Prof. Robert Briffault, İnsanlığın Gelişimi (The Making of Humanity), http://www.tolueislam.com/Shabbir/SA_WINC_4.htm, Andy Thomas, İslam İnsanlığın Ruhu, Timaş Yayınları, İstanbul, 1997, s.38
20. Ahmet, I. 248 (El-Camiu's Sağir, I, 34, Abdurrezzak'dan, Ata), Doç. Dr. Talat Sakallı, Hadislerle İslam'da Hoşgörü ve Kolaylık, Çağlayan Yayınları, İzmir, 1996, s. 78
21. Tırmizi, Rudani, Büyük Hadis Külliyatı Cem'ul-fevaid, cilt 5, No: 9692, İz Yayıncılık, İstanbul, s.323
22. Ahmet, II. 235, İşaru-İnsaf, s. 219, Doç. Dr. Talat Sakallı, Hadislerle İslam'da Hoşgörü ve Kolaylık, Çağlayan Yayınları, İzmir, 1996, s.52
23. Ali Bulaç, Çağdaş Kavramlar ve Düzenler, İz yayıncılık, 16. Baskı, İstanbul, 1998, s. 241
24. Ali Bulaç, Çağdaş Kavramlar ve Düzenler, İz Yayıncılık, 16. Baskı, İstanbul, 1998, s. 241
25. Hıristiyan Ahlakı, Turgay Üçal, Derek Malcolm, Ön Asya Basım Yayın Dağıtım, Eylül 2000, s. 51
26. Turgay Üçal, Derek Malcolm, Hıristiyan Ahlakı, Ön Asya Basım Yayın Dağıtım, Eylül 2000, s. 55
27. El-Cami's Sağir, 1. 427 (Hati, T. Bağdad, VII, 209, Doç, Dr. Talat Sakallı, Hadislerle İslam'da Hoşgörü ve Kolaylık, Çağlayan Yayınları, İzmir, 1996, s.16

28. El-Cami's Sağir, 1. 427, Doç. Dr. Talat Sakallı, Hadislerle İslam'da Hoşgörü ve Kolaylık, Çağlayan Yayınları, İzmir, 1996, s.17
29. Esbahani: Hz. Aişe; Tevfik Rüştü Erkul, Hadis Usulü Dersleri, Fon Matb, Ankara, 1970, s. 79), Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s.131
30. Buhari ve Müslim, Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s.157
31. G.Ahmed Ziyaüddin, Ramuz El Hadis, 1. cilt, Gonca Yayınevi, İstanbul, 1997, 70/10
32. Prof. Dr. İbrahim Canan, Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 7. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, s. 293
33. Huccetü'l İslam İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 2. cilt, Çeviri: Dr. Sıtkı Gülle, Huzur Yayınevi, İstanbul 1998, s. 798
34. Beyhaki: Cabir; A. H. Berki, no:143, Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s.157
35. http://www.sevde.de/Pey-ornek/18.htm
36. Konyalı Mehmed Vehbi, Tam Metni Sahih-i Buhari, 4. cilt, Üçdal Neşriyat, İstanbul 1993, s.340
37. Huccetü'l İslam İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. cilt, Çeviri: Dr. Sıtkı Gülle, Huzur Yayınevi, İstanbul 1998, s. 152
38. Prof. Dr. İbrahim Canan, Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 16. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, s.239
39. Prof. Dr. İbrahim Canan, Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, 16. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, s.239
40. Huccetü'l İslam İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. cilt, Çeviri: Dr. Sıtkı Gülle, Huzur Yayınevi, İstanbul 1998, s. 315
41. Huccetü'l İslam İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 3. cilt, Çeviri: Dr. Sıtkı Gülle, Huzur Yayınevi, İstanbul 1998, s. 425
42. Teberan: Hz. Ali; A.H.Berki, No:160, Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s.305
43. Buhari ve Müslim: Enes; "Riy. Sal." III/1598 ve 1601, Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s.305
44. Camiüssagir, Abdülbaki Gölpınarlı, s.21, Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s.306
45. Sünen-i Ebu Davud, 4/331
46. Müsned-i Ahmed b. Hanbel, 4/158, İbnu Kesir, 4/128
47. Buhari: Bapu Gazveti Mute Ardı'ş Şam, 2/611. Peygamber Efendimiz Hayatı ve Daveti (Er-Rahiku'l Mahtum), Safiyurrahman el-Mübarek-Furi, Risale Yayınevi, İstanbul, 1999, s. 438
48. Ahmet Hamdi Akseki, Abdurrahman Azzam Paşa'nın "Allah'ın Peygamberlerine emanet ettiği ebedi risalet", Diyanet İşleri Başkanlığı Neşriyat, Ankara, 1948, önsöz

49. Muhammed Hamidulllah, İslam Müesseselerine Giriş, Düşünce Yayınları, İstanbul, 1981, s.128
50. Medine Sözleşmesi, Milli Gazete, 5 Aralık 2001
51. Muhammed Hamidulllah, İslam Müesseselerine Giriş, Düşünce Yayınları, İstanbul, 1981, s.162-163
52. Sir George Bernard Shaw, The Genuine Islam, cilt.1, No.8, 1936.
53. Bediüzzaman Said Nursi, Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı, s.2216
54. Bediüzzaman Said Nursi, Emirdağ Lahikası, 2 cilt, s. 200
55. Bediüzzaman Said Nursi, Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı, s.2216
56. Bediüzzaman Said Nursi, Emirdağ Lahikası 2, s. 159
57. Bediüzzaman Said Nursi, Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı, s.2216
58. Bediüzzaman Said Nursi, Bediüzzaman Cevap Veriyor, s. 9-10
59. Bediüzzaman Said Nursi, Şualar, On Birinci Şuâ, s.964
60. Bediüzzaman Said Nursi, Şualar, On Birinci Şuâ, s.964
61. Bediüzzaman Said Nursi, Barla Lâhikası - Takdim, s.1412
62. Bediüzzaman Said Nursi, Emirdag Lahikası 2, Mektup No:49, s.1831
63. Bediüzzaman Said Nursi, Şuâlar, On İkinci Şuâ, s.992
64. Bediüzzaman Said Nursi, Şualar, On Dördüncü Şuâ, s.1024
65. Bediüzzaman Said Nursi, Şualar, On Dördüncü Şuâ, s.1024
66. Bediüzzaman Said Nursi, Risale-i Nur Külliyatı II, Divan-ı Harbı Örfi, Nesil Yayınları, s. 1921
67. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
68.Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
69. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
70. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
71. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
72. Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78
73. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
74. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184
75. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
76. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179

77. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
78. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
79. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389
80. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992
81. Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
82. Time, Kasım 1996
83. S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30
84. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
85. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28
86. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43